

ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΛΙΣΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ ΜΕ ΘΕΜΑ ΤΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑ
(με αλφαβητική σειρά βάση του τίτλου των παραμυθιών)

<p>1.</p> <p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Διακαινισάκη, Π. (2003). <i>Ας βγάλουμε άλλη φωτογραφία</i>. Αθήνα: Κέδρος. Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά από 4 ετών. Περίληψη: «Έτοιμοι! Πάμε!» είπε ο φωτογράφος κι έβγαλε όλη την παρέα φωτογραφία. Όμως, κάτι δεν πάει καλά, αφού ενώ όλοι κάθονται αγκαλισμένοι, ο Γιώργος – μπόνγκος, που γεννήθηκε με μια κόκκινη τούφα στα μαλλιά, κάθετα παράμερα και είναι στεναχωρημένος. Τα παιδιά τον κοροϊδεύουν για το κόκκινο τσουλούφι που έχει στα μαλλιά του και δεν τον θέλουν για φίλο τους. Όμως, η Πελαγία- ζυγία που δεν σηκώνει τις αδικίες, θύμωσε με την συμπεριφορά των άλλων παιδιών εξηγώντας τους πόσο σπουδαίο παιδί είναι ο Γιώργος – μπόνγκος. Τότε τα άλλα παιδιά σκέφτηκαν αρχικά να φτιάξουν όλα μια κόκκινη τούφα στα μαλλιά. Η Πελαγία όμως εξήγησε ότι ο καθένας είναι ξεχωριστός για αυτά που έχει, και θα ήταν καλύτερα να βγάλουν μια νέα φωτογραφία, πλέον όλοι μαζί και αγαπημένοι.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Πρόκειται για ένα παραμύθι, όπου αρχικά ο ήρωας με διαφορετικότητα (Γιώργος – μπόνγκος) απορρίπτεται από τους συνομηλίκους του και περιθωριοποιείται. Στο τέλος όμως, μετά την παρέμβαση ενός άλλου προσώπου (Πελαγία – ζυγία), που εκθειάζει την σπουδαιότητα του Γιώργου, οι συμμαθητές αλλάζουν στάση και αποδέχονται τον ήρωα με διαφορετικότητα, ως μέλος της παρέας τους.</p>
<p>2.</p> <p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Seuling, B. (1991). <i>Δεν είμαι τόσο αλλιώτικος από τους άλλους</i>. (Μ. Κλάδου, Μτφ.). Αθήνα: Δωρικός. (Πρωτότυπη έκδοση 1986). Θέμα: Κινητική αναπηρία Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Ένα κοριτσάκι, με σωματική αναπηρία (χρήστης τροχοκαθίσματος) διηγείται την ιστορία της. Αρχικά εξηγεί για ποιο λόγο δεν μπορεί να περπατήσει. Έπειτα διηγείται πως περνά την καθημερινότητά της, και πως αντιμετωπίζει τις διάφορες δυσκολίες που συναντά. Παράλληλα αναφέρεται στα ενδιαφέροντά της, στο πως περνά τον ελεύθερο της χρόνο, αλλά και τις ευθύνες και υπευθυνότητες που έχει στο σπίτι. Το παραμύθι κλείνει με μια εξόρμηση του κοριτσιού σε μια</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Το παραμύθι αυτό, από τη μια είναι επεξηγηματικό και κινείται στον άξονα του κοινωνικού μοντέλου για την κατανόηση της αναπηρίας, αφού δίνονται διάφορες πληροφορίες σχετικά με τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει ένα άτομο με κινητική αναπηρία στην καθημερινότητά του. Από την άλλη κινείται στο δίπολο αποδοχή Vs απόρριψη του διαφορετικού, αφού κάποια άτομα αποδέχονται το άτομο, αντιμετωπίζοντας το ως «κανονικό – φυσιολογικό» (μοντέλο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων) και κάποια άλλα όχι, περιθωριοποιώντας</p>

<p>συναυλία, μαζί με μια φίλη και τον πατέρα της, όπου ο αγαπημένος της τραγουδιστής, της χαμογελά και της κλείνει το μάτι, κάνοντας την να συνειδητοποιήσει ότι δεν είναι τόσο αλλιώτικη από τους άλλους.</p>	<p>και υποτιμώντας το (ιατρικό μοντέλο της αναπηρίας).</p>
<p>3.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Ανδρικόπουλος, Ν. (2007). <i>Δύο παπούτσια με καρότσι</i> (2^η εκδ.). Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα. Θέμα: Κοινωνικοί φραγμοί για τα άτομα με αναπηρίες Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Ο κύριος Λάζαρος Εαυτούλης ζει ευτυχισμένος στη χώρα «Τιμενοιαζειμένα». Μια μέρα πάει σε ένα κατάστημα να αγοράσει παπούτσια και αφήνει το αυτοκίνητό του πάνω στην ράμπα των αναπήρων. Επιστρέφοντας μετά από αρκετή ώρα στο αυτοκίνητό του, γλιστρά, πέφτει κάτω και ξαφνικά ξυπνά και βρίσκεται σε μια χώρα που ονομάζεται «Τροχήλατη Δημοκρατία του Μπορώ». Είναι μια χώρα όπου όλοι οι άνθρωποι κινούνται σε τροχοκάθισμα, και έτσι όλα σε αυτή τη χώρα είναι διαρρυθμισμένα με τρόπο που να ικανοποιούνται οι άνθρωποι αυτοί, πχ. τα κτήρια και τα σπίτια έχουν το μισό ύψος ενός συνηθισμένου ορόφου, δεν υπάρχουν σκάλες, αλλά χειροκίνητα συστήματα ανάβασης, και γάντζοι που ανεβάζουν τα τροχοκάθισμα και λειτουργούν ως μέσα μαζικής μεταφοράς. Όλα αυτά προκαλούν άγχος και πανικό στον κύριο Λάζαρο Εαυτούλη, κάνοντας τον να θέλει να φύγει από αυτή τη χώρα γρήγορα. Ξαφνικά ξυπνά και συνειδητοποιεί ότι έχει λιποθυμήσει και έβλεπε εφιάλτη. Τότε κάποιος άνθρωπος σε τροχοκάθισμα διαμαρτύρεται στον κύριο Λάζαρο Εαυτούλη για το ότι έχει σταθμεύσει το αυτοκίνητό του πάνω στην ράμπα για αναπήρους, εμποδίζοντας έτσι την μετακίνησή του. Ντροπιασμένος ο κύριος Λάζαρος Εαυτούλης απολογείται και συνειδητοποιεί τις συνέπειες των πράξεών του, αφού τώρα είναι και ο ίδιος γνώστης του τι σημαίνει να έχεις δυσκολίες στη διακίνηση.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Στο συγκεκριμένο παραμύθι, παρουσιάζεται η στάση του μέσου ανθρώπου προς τα άτομα με αναπηρίες, η έλλειψη σεβασμού και η καταπάτηση των δικαιωμάτων τους. Η στάση του ατόμου αλλάζει όταν βρεθεί ο ίδιος σε δύσκολη θέση και αντιμετωπίσει τις δυσκολίες που τα άτομα αυτά αντιμετωπίζουν στην καθημερινότητά τους. Απώτερος σκοπός είναι η καλλιέργεια του σεβασμού προς τα άτομα με αναπηρίες, η συνειδητοποίηση των φραγμών που τους θέτουμε στην καθημερινότητά τους (κοινωνικό μοντέλο) και η αντιμετώπισή τους με βάση το μοντέλο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.</p>
<p>4.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Parr, T. (2010). <i>Εγώ είμαι εγώ και μου αρέσει!</i> (Α. Μοσχονά, Μτφ.). Αθήνα: Μεταίχμιο. (Πρωτότυπη έκδοση 2006). Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Στο παραμύθι αυτό, η απόρριψη της ηρωίδας με διαφορετικότητα, την οδηγεί στο να ντρέπεται για τον εαυτό της και να προσπαθεί να κρύψει τη</p>

<p>Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Η Στέλλα πάει στο λούνα-παρκ μαζί με τους φίλους της να παίξει. Ανεβαίνοντας πάνω στο καρουζέλ, ο αέρας της παίρνει τα μαλλιά με αποτέλεσμα να αποκαλυφτούν τα αφτιά της, τα οποία έχουν διαφορετικό χρώμα. Το ένα είναι μπλε και το άλλο πορτοκαλί. Ένα μαϊμουδάκι βλέπει τα αφτιά της Στέλλας και την κοροϊδεύει. Η Στέλλα στεναχωριέται πολύ και συνειδητοποιεί πως μόνο η ίδια έχει δύο διαφορετικά αφτιά, γι' αυτό αποφασίζει να τα κρύψει. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα, να μην μπορεί να βγει πάνω στα διάφορα παιχνίδια που θα της ανακατέψουν τα μαλλιά. Οι φίλοι της αντιλαμβάνονται πως κάτι συμβαίνει, και τελικά η Στέλλα τους εξηγά τι την προβληματίζει. Οι φίλοι της δεν το βρίσκουν καθόλου αστείο, αντίθετα της εξηγούν πόσο σημαντικό και όμορφο είναι να είμαστε όλοι διαφορετικοί. Έτσι η Στέλλα αρχίζει να αισθάνεται καλύτερα, και για να νιώσει ακόμα πιο καλά στολίζει τα αφτιά της με δύο διαφορετικά φιογκάκια!</p>	<p>διαφορετικότητά της. Η ηρωίδα αποδέχεται τη διαφορετικότητά της, αφού πρώτα οι φίλοι της την αποδεχτούν και της δείξουν μέσα από τη συμπεριφορά τους ότι δεν τους ενοχλεί η διαφορετικότητά της.</p>
<p>5.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Green, J. (2004). <i>Είμαι ξεχωριστή...</i> . (Ε. Κολύδα, Μτφ.). Αθήνα: Μοντέρνοι Καιροί. (Πρωτότυπη έκδοση 1999). Θέμα: Αναπηρία (κινητική, οπτική και ακουστική) Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά σχολικής και προσχολικής ηλικίας. Περίληψη: Η Ελένη είναι ένα κοριτσάκι με κινητικό πρόβλημα, που χρησιμοποιεί τροχοκάθισμα. Αναφέρεται στα ενδιαφέροντά της, πχ. τη μουσική, στα κατοικίδια της, αλλά και στους δύο φίλους της, την Ιωάννα (πρόβλημα όρασης) και τον Γιώργο (πρόβλημα ακοής). Η Ιωάννα είναι πολύ έξυπνη και ιδιοφυΐα στη φυσική, ενώ ο Γιώργος είναι πρωταθλητής κολύμβησης. Έπειτα αναφέρεται στις διακρίσεις που υφίσταται η ίδια και οι φίλοι της λόγω της αναπηρίας τους, πχ. ο κόσμος τη δείχνει με το δάχτυλο, στην Ιωάννα μιλάνε περίεργα σαν να μην τους καταλαβαίνει, ενώ τον Γιώργο τον κοροϊδεύουν πίσω από την πλάτη του. Στη συνέχεια η Ελένη παρουσιάζει άλλα άτομα με αναπηρία, από τον κοινωνικό της περίγυρο κάνοντας αναφορά στα πράγματα που μπορούν να κάνουν, πχ. οδήγηση αυτοκινήτου, διευθυντικές θέσεις κτλ. Έτσι, η Ελένη θέλει να περάσει το</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Στο παραμύθι αυτό, ο αναγνώστης πληροφορείται για διάφορα θέματα που αφορούν την αναπηρία (επεξηγηματικό παραμύθι), όπως οι στάσεις του κόσμου απέναντι στα άτομα με αναπηρίες, οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν τα άτομα αυτά στην καθημερινότητα τους (κοινωνικοί φραγμοί – κοινωνικό μοντέλο), αλλά και οι ικανότητες και δυνατότητες που έχουν, οι οποίες κάποιες φορές προβάλλονται με μια δόση υπερβολής. Απώτερος στόχος είναι η αποδοχή των ατόμων με αναπηρία και η παρουσίασή τους ως ισότιμα μέλη της κοινωνίας.</p>

<p>μήνυμα ότι οι άνθρωποι με αναπηρία μπορούν να κάνουν πολλά πράγματα με τον δικό τους τρόπο και χρόνο, αρκεί να τους δοθεί η ευκαιρία.</p>	
<p>6.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: McKee, D. (2010). <i>Έλμερ</i>. (Α. Ανδρουτσοπούλου, Μτφ.). Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη. (Πρωτότυπη έκδοση 1989). Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση – διαφορετικό χρώμα Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Ήταν μια φορά και ένα καιρό ένα κοπάδι με ελέφαντες. Άλλοι ήταν μεγάλοι, άλλοι μικροί, άλλοι χοντροί, άλλοι αδύναμοι, όμως όλοι είχαν το ίδιο χρώμα, γκρι, εκτός από έναν, τον Έλμερ, ο οποίος ήταν παρδαλός. Με τον Έλμερ συντροφιά οι ελέφαντες περνούσαν πάντα καλά, αφού τότε τους σκάρωνε αυτός αστεία και τότε οι άλλοι ελέφαντες σε αυτόν. Μια μέρα ο Έλμερ προβληματίστηκε και συνειδητοποίησε πως οι άλλοι γελούν μαζί του γιατί είναι διαφορετικός. Έτσι, βρήκε μια βατομουριά με καρπούς σε χρώμα ελεφαντένιο και πασαλείφτηκε με το ζουμί τους, ώσπου έγινε γκρι σαν όλους τους ελέφαντες. Επιστρέφοντας στους υπόλοιπους ελέφαντες, τους βρήκε όλους αγέλαστους και αποφάσισε να τους κάνει μια πλάκα για να γελάσουν. Οι άλλοι ελέφαντες γέλασαν όσο ποτέ άλλοτε και κατάλαβαν πως ήταν ο Έλμερ. Όταν ξέσπασε η βροχή και το γκρι χρώμα του Έλμερ έφυγε, αποφάσισαν ότι τη συγκεκριμένη μέρα κάθε χρόνο θα τη γιορτάζουν, όπου όλοι θα βάφονται παρδαλοί όπως ο Έλμερ και ο Έλμερ θα βάφεται γκρι.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Το ίδιο το άτομο με διαφορετικότητα δεν αποδέχεται τον εαυτό του γιατί νομίζει ότι οι άλλοι γελούν μαζί του λόγω του διαφορετικού του χρώματος. Έτσι αποφασίζει να βαφτεί, ώστε να φαίνεται ίδιος με τους υπόλοιπους. Αποδέχεται τον εαυτό του όταν οι υπόλοιποι του αποδείξουν ότι δεν γελούν μαζί του λόγω του διαφορετικού του χρώματος, αλλά λόγω των πλακών που τους κάνει, δίνοντας έτσι έμφαση στον χαρακτήρα του καθενός, παρά στην εξωτερική του εμφάνιση.</p>
<p>7.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Καραγιάννη, Μ. (2004). <i>Ερυθρούλης, το κόκκινο αστέρι</i> (2^η εκδ.). Αθήνα: Διάπλαση. Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση – διαφορετικό χρώμα Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Ο Ερυθρούλης είναι το μόνο κόκκινο αστέρι ανάμεσα στα χιλιάδες αστέρια του ουρανού. Δεν γίνεται όμως αποδεκτός από τα άλλα αστέρια, αφού αυτά το κοροϊδεύουν για τη διαφορετικότητά του. Έτσι, ο Ερυθρούλης στεναχωριέται πολύ και κάθετα κάθε βράδυ και κλαίει. Ένα βράδυ που</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Πρόκειται για ένα παραμύθι, όπου το διαφορετικό απορρίπτεται αρχικά, υποτιμάται και περιθωριοποιείται. Η αποδοχή του διαφορετικού γίνεται μετά από την παρέμβαση και τις συμβουλές του σοφού φεγγαριού.</p>

<p>τα αναφιλητά του έφτασαν μέχρι τα αυτιά του Φεγγαριού, αυτό προσέγγισε τον Ερυθρούλη και με τα λόγια του τον έκανε να μην στεναχωριέται πλέον για τη διαφορετική του εμφάνιση, αλλά να νιώθει περήφανος, αφού στη γη όλοι οι άνθρωποι αυτόν έβλεπαν. Τα υπόλοιπα αστέρια του ουρανού που κρυφάκουγαν τη συζήτηση του Φεγγαριού με τον Ερυθρούλη, αντιλήφθηκαν πόσο άσχημα του είχαν συμπεριφερθεί, και αφού απολογήθηκαν, πήραν τον Ερυθρούλη μαζί τους στην κεντρική πλατεία του ουρανού όπου έστησαν ένα ατέλειωτο χορό.</p>	
<p>8.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Willis, T. (2001). <i>Η Αργυρώ γελάει</i>. (Φ. Μανδηλάρας, Μτφ.). Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη. (Πρωτότυπη έκδοση 1999). Θέμα: Κινητική αναπηρία Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Η Αργυρώ είναι ένα ανάπηρο κοριτσάκι, με κινητική αναπηρία. Μέσα στο παραμύθι παρουσιάζεται να γελάει, να τραγουδάει, να θυμώνει, να χαίρεται και να λυπάται. Παρουσιάζεται να πετυχαίνει σε κάποια μαθήματα και να αποτυχαίνει σε κάποια άλλα, να είναι φρόνιμη κάποιες στιγμές, και ζωντανή κάποιες άλλες. Της αρέσει η ζωγραφική, η μουσική, η θάλασσα και το κολύμπι. Η Αργυρώ, είναι ένα παιδάκι, που παρά την αναπηρία της, δεν διαφέρει από τα υπόλοιπα παιδιά του κόσμου.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Το παραμύθι αυτό χρησιμοποιεί το μοντέλο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων για να καλλιεργήσει θετικές στάσεις για την αναπηρία και να οδηγήσει στην αποδοχή των ατόμων αυτών. Παρουσιάζει το ανάπηρο κορίτσι, ως ένα «κανονικό – φυσιολογικό» κορίτσι της ηλικίας της, αποδεικνύοντας ότι τα άτομα με αναπηρία δε διαφέρουν από τους άλλους ανθρώπους και γι' αυτό αξίζουν τον ίδιο σεβασμό, και δικαιούνται να απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα όπως κάθε άλλος άνθρωπος.</p>
<p>9.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Χρηστίδη, Λ. (2002). <i>Η λευκή και η μαύρη σοκολάτα</i>. Αθήνα: Ανεμόμυλος. Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση – διαφορετικό χρώμα Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Οι σοκολατίτσες της γειτονιάς γιορτάζουν τα γενέθλια της φίλης τους της καστανής. Ξαφνικά χτυπάει το κουδούνι και έρχεται η νέα γειτόνισσα, η Λευκή σοκολάτα. Η μαμά σοκολάτα οδηγεί τη Λευκή στο δωμάτιο όπου γίνεται το πάρτι, και τη συστήνει στις άλλες σοκολάτες. Αυτές όμως, ξαφνιασμένες από το χρώμα της Λευκής, δεν παίζουν μαζί της, την κοροϊδεύουν και την</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Στο παραμύθι αυτό η ηρωίδα με διαφορετικότητα, απορρίπτεται, περιθωριοποιείται και δέχεται την κοροϊδία από τις υπόλοιπες φιγούρες. Την αποδέχονται τελικά μετά από την παρέμβαση της σοφής – μαμάς, η οποία εξηγά στις σοκολάτες ότι συμπεριφέρθηκαν λάθος, και παράλληλα τονίζει ότι η «εσωτερική» εμφάνιση και ο χαρακτήρας κάποιου έχουν περισσότερη σημασία από την εξωτερική εμφάνιση.</p>

<p>κουτσομπολεύουν. Στεναχωρημένη η Λευκή πάει στην κουζίνα να κλάψει, όπου εντοπίζει ένα βαζάκι με μέλι. Αποφασίζει να αλειφτεί με μέλι, για να μοιάζει με τις άλλες σοκολάτες. Την εντοπίζει όμως η μαμά σοκολάτα και αποφασίζει να μιλήσει στις άλλες σοκολάτες. Τους εξηγά πως συμπεριφέρθηκαν λάθος στη Λευκή και πώς όλες έχουν πολλές διαφορές στην εξωτερική τους εμφάνιση, αυτό όμως που μετρά είναι η «εσωτερική εμφάνιση», την οποία οι ίδιοι διαμορφώνουμε. Μετανιωμένες οι άλλες σοκολάτες απολογούνται στη Λευκή και γίνονται πλέον φίλες.</p>	
<p>10.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Βεριτέ, Μ. (2003). <i>Η μικρή ροζ φώκια</i>. (Κ. Οντιμπέρ, Μτφ.) Αθήνα: Σμυρνιωτάκης. (Πρωτότυπη έκδοση 2003). Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση – διαφορετικό χρώμα Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά ηλικίας 4 – 7 ετών. Περίληψη: Στη χώρα των πάγων γεννήθηκε μια μικρή ροζ φώκια, η Λούσι. Αν και η μαμά της είναι πολύ περήφανη για το μωράκι της, φοβάται, γιατί η Λούσι δεν μοιάζει σε καμιά άλλη φώκια στον κόσμο και κινδυνεύει να τραβήξει την προσοχή των άλλων, ανθρώπων και ζώων. Πράγματι έτσι γίνεται, αφού την μια η Λούσι κινδυνεύει από τις αρκούδες, την άλλη από τις αλεπούδες, αλλά και από τα δίχτυα των ψαράδων και τους κυνηγούς φώκιας. Με την βοήθεια του πιγκουίνου Πίγκι, η μαμά και η μικρή ροζ φώκια καταφέρνουν να φύγουν από τον Βόρειο Πόλο και να πάνε σε ένα νησί. Φτάνοντας στο νησί, οι δύο φώκιες συναντούν πολλά ζώα, από τα οποία όμως δεν κινδυνεύουν. Επίσης συναντούν μια άλλη οικογένεια με φώκιες, η οποία τους φιλοξενεί. Επιτέλους η Λούσι, η οποία έχασε το ροζ της χρώμα και απέκτησε ένα όμορφο γκρι ανοικτό χρώμα, και η μητέρα της μπορούν να ζήσουν ελεύθερες και ευτυχισμένες στο καινούριο νησί.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Στο παραμύθι αυτό, το διαφορετικό απορρίπτεται, αλλά κυρίως κινδυνεύει, καθώς αποτελεί λεία για τα άλλα ζώα. Έτσι αναγκάζεται να αλλάξει χώρο διαμονής, και να πάει σε ένα άλλο μέρος όπου δε θα κινδυνεύει. Το παραμύθι αυτό συνδέεται ιδιαίτερα με την τροφική αλυσίδα. Επίσης, αξιοσημείωτο είναι το ότι το διαφορετικό τελικά χάνει το ροζ του χρώμα και αποκτά ένα χρώμα πιο κοντά στο συνηθισμένο, με αποτέλεσμα να μην διαφέρει πλέον τόσο από το «κανονικό – φυσιολογικό».</p>
<p>11.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Kester, S. (2000). <i>Η Μιμή με τα μεγάλα αφτιά</i>. (Β. Τασιόπουλος, Μτφ.). Αθήνα: Σύγχρονοι Ορίζοντες. (Πρωτότυπη έκδοση 1999). Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Η ηρωίδα με διαφορετικότητα απορρίπτεται από τον υπόλοιπο κοινωνικό περίγυρο, περιθωριοποιείται και γίνεται αντικείμενο κοροϊδίας. Γίνεται αποδεκτή όταν</p>

<p>Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά προσχολικής ηλικίας και μικρούς αναγνώστες.</p> <p>Περίληψη: Η Μιμή ζούσε στο ξακουστό χωριό των ποντικών. Ήταν όμως πάντα λυπημένη γιατί τα μεγάλα της αφτιά την εμπόδιζαν να χαρεί τα παιχνίδια όπως όλα τα ποντίκια της ηλικίας της, αφού της δημιουργούσαν προβλήματα και όλοι την περιγελούσαν. Ως τη στιγμή που για καλή της τύχη θα συναντήσει τον πράσινο Βατραχούλη με τις μαύρες βούλες, που θα γίνει ο καλύτερός της φίλος και θα της αποδείξει πως δεν πρέπει να στεναχωριέται, αλλά αντίθετα να χαίρεται, γιατί με τα μεγάλα αφτιά, που την έκαναν ξεχωριστή, μπορούσε να κάνει πράγματα που άλλα ποντίκια ούτε που φαντάζονται. Έτσι, η Μιμή, ανακαλύπτοντας τι μπορεί να κάνει με τα αφτιά της, ανακτά και πάλι της αυτοπεποίθησή της και γίνεται αποδεκτή από τα άλλα ποντίκια, αφού βλέπουν ότι τα αφτιά της είναι χρήσιμα τελικά.</p>	<p>καταφέρνει να αποδείξει ότι λόγω των μεγάλων της αφτιών είναι πολύ ξεχωριστή και μπορεί να κάνει πράγματα που οι άλλοι δεν μπορούν. Έτσι, οι υπόλοιποι την θαυμάζουν και την αποδέχονται.</p>
<p>12.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Γκότση, Α. (2006). <i>Η Μονοστάλακτη</i>. Αθήνα: Γράμμα.</p> <p>Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση</p> <p>Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: -</p> <p>Περίληψη: Σε μια καταπράσινη ρεματιά, κάπου βαθιά στο δάσος, ζούσαν πολλά ζουζούνια, ανάμεσα στα οποία και πέντε πασχαλίτσες. Μια πασχαλίτσα όμως, ήταν διαφορετική από τις άλλες, αφού είχε μόνο μια βουλίτσα στην πλάτη της. Έτσι, την ονόμασαν, Μονοστάλακτη. Η Μονοστάλακτη ήταν πολύ λυπημένη που της έλειπε μια βούλα και φοβόταν τώρα που θα πήγαινε σχολείο ότι θα την κοροΐδευαν τα άλλα ζουζούνια. Έτσι, ζήτησε από τις αδελφές της, να της ζωγραφίσουν στην πλάτη τις βούλες που της έλειπαν. Μια μέρα όμως ξέσπασε καταιγίδα, με αποτέλεσμα να ξεβάψουν οι ψεύτικες βούλες της και να την κοροΐδουν τα υπόλοιπα ζουζούνια, αλλά και να την κατηγορούν γιατί τους έλεγε ψέματα τόσο καιρό. Η Μονοστάλακτη στεναχωρήθηκε και αποφάσισε να επιστρέψει στο σχολείο για να απολογηθεί στα άλλα ζουζούνια, όμως εκείνη την μέρα έγινε κάτι τρομερό. Οι σφήκες ήρθαν και ρήμαξαν τη ζουζουνοχώρα. Η Μονοστάλακτη αποφάσισε να κάνει κάτι για αυτό, διακινδυνεύοντας τη ζωή της. Συναντήθηκε με τη βασίλισσα, η οποία της εξήγησε</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Στο παραμύθι αυτό η ηρωίδα με διαφορετικότητα απορρίπτεται από τον κοινωνικό περίγυρο λόγω της διαφορετικότητάς της. Γίνεται αποδεκτή μόνο από την οικογένειά της. Το σημείο που οδήγησε στην αποδοχή της και από τους υπόλοιπους ήταν οι ενέργειές τις, ώστε να επιφέρει την ειρήνη ανάμεσα στις σφήκες και στα ζουζούνια.</p>

<p>πως κάποτε τα ίδια τα ζουζούνια έδωξαν τις σφήκες από τη ζουζουνοχώρα. Έτσι, η Μονοστάλακτη καλεί τις σφήκες πίσω στη ζουζουνοχώρα και ανακοινώνει στα άλλα ζουζούνια την απόφασή της. Όλα τα ζουζούνια συμφωνούν μαζί της, και πλέον όλοι χαρούμενοι πάνε να φέρουν τις σφήκες πίσω στη ζουζουνοχώρα.</p>	
<p>13.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Ανδρικόπουλος, Ν. (2006). <i>Η χώρα με τους παράξενους ανθρώπους</i>. Αθήνα: Καλέντης.</p> <p>Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση – διαφορετικό χρώμα</p> <p>Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: -</p> <p>Περίληψη: Σε μια μακρινή χώρα την Ασπρική, με κάτοικους τους Ασπρικανούς, που ήταν όλοι άσπροι, ζούσε ο Πορφύριος ο Ξεχωριστός, που ήταν κόκκινος. Αν και στην αρχή η ζωή του κυλούσε ήσυχα και ειρηνικά, ξαφνικά χωρίς λόγο οι κάτοικοι της χώρας άρχισαν να τον αντιμετωπίζουν εχθρικά, γιατί ήταν διαφορετικός. Έτσι, αποφάσισε να φύγει από τη χώρα και κατέληξε στο Κοκκινιστάν, όπου οι άνθρωποι ήταν κόκκινοι σαν αυτόν. Ούτε σε αυτή τη χώρα τον ήθελαν όμως, γιατί ήταν ξένος, γι' αυτό φώναζαν την αστυνομία να τον συλλάβει. Κατέληξε σε μια φυλακή με πολλούς άλλους πολύχρωμους ανθρώπους από διάφορες χώρες. Μια μέρα αποφάσισαν να στείλουν όλους αυτούς τους πολύχρωμους ανθρώπους πίσω στις χώρες τους. Φτάνοντας πίσω στην Ασπρική, ο Πορφύριος αποφάσισε να βαφτεί άσπρος, ώστε να μην ξεχωρίζει από τους άλλους ανθρώπους. Η βροχή όμως τον πρόδωσε, αφού το άσπρο χρώμα ξέβγαψε, με αποτέλεσμα όλοι να τον αναγνωρίσουν και να απομακρυνθούν από αυτόν. Τρέχοντας και ο ίδιος να κρυφτεί είδε έναν άνθρωπο να κυνηγά τρία παιδιά. Χωρίς να το σκεφτεί του έβαλε τρικλοποδιά, με αποτέλεσμα να συλληφθεί αυτός ο άνθρωπος και να γλιτώσει τον κόσμο από τον πιο αδίστακτο κλέφτη παιδιών. Έτσι, ο Πορφύριος έγινε ήρωας και ανακηρύχτηκε ως μεγάλη προσωπικότητα της Ασπρικής.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Ο ήρωας με διαφορετικότητα απορρίπτεται από τους άλλους ανθρώπους λόγω της διαφορετικότητάς του, σε όποιο μέρος και αν πάει. Στη χώρα του απορρίπτεται γιατί όλοι είναι άσπροι ενώ αυτός κόκκινος, ενώ στο εξωτερικό απορρίπτεται γιατί είναι ξένος. Επιστρέφοντας στη χώρα του, γίνεται αποδεκτός όταν κατάφερε να σώσει τη χώρα από τον πιο αδίστακτο κλέφτη παιδιών. Έτσι ανακηρύσσεται ως υπερήρωας και σωτήρας. Στο παραμύθι αυτό έντονο είναι και το στοιχείο της ξενοφοβίας.</p>
<p>14.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Rowe, J.A. (2007). <i>Θέλω μια αγκαλιά</i>. (Μ. Παπαγιάννη, Μτφ.). Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη. (Πρωτότυπη έκδοση 2007).</p> <p>Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Ενώ όλοι απορρίπτουν τον ήρωα λόγω της ιδιαιτερότητάς του (αγκάθια), γίνεται αποδεκτός μόνο από έναν εξίσου περιθωριοποιημένο. Τελικά οι δύο περιθωριοποιημένοι</p>

<p>Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Μια αγκαλιά! Αυτό θέλει πιο πολύ απ' όλα στον κόσμο ο μικρός Έλβις, ο σκαντζόχοιρος. Όπου κι αν πάει, στην πόλη, στο πάρκο, στο σταθμό του τρένου, βλέπει ανθρώπους να αγκαλιάζονται. Όλοι τον αποφεύγουν, κανείς δε θέλει να του δώσει μια αγκαλιά, γιατί τα αγκάθια του τσιμπάνε πολύ. Απογοητευμένος, σκέφτεται να τα παρατήσει, να το πάρει απόφαση ότι σε αυτόν τον κόσμο κανείς δε θα τον αγκαλιάσει, όταν ξαφνικά ακούει μια φωνούλα μέσα στο πλήθος που ζητά ένα φιλί. Όμως, όπως και του Έλβις, ούτε και του Κόλιν του κροκόδειλου θέλει να του δώσει κάποιος ένα φιλί. Έτσι, ο Έλβις το αποφασίζει και λέει ότι αυτός θα δώσει ένα φιλί στον Κόλιν. Ο Κόλιν από την χαρά του, χαρίζει στον Έλβις μια τεράστια αγκαλιά που τόσο ήθελε, και με την σειρά του, ο Έλβις στον Κόλιν ένα φιλί.</p>	<p>καταλήγουν να είναι οι μόνοι που αποδέχονται ο ένας τον άλλο.</p>
<p>15.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Αυτζής, Μ. (2004). <i>Θέλω μόνο να παίζω μαζί σου</i>. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα. Θέμα: Αναπηρία (Σύνδρομο Down) Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Ο Μάνος με τα σκιστά μάτια και το πλακουτσό πρόσωπο είναι ένα αγόρι διαφορετικό από τα άλλα, έχει σύνδρομο Down. Γι' αυτό τα άλλα παιδιά της γειτονιάς, η Άννα – Μαρία και ο Αλέξης, δεν θέλουν να παίζουν μαζί του. Ο Μάνος όμως, ξέρει να παίζει, ξέρει να μοιράζεται, μα πάνω από όλα ξέρει να αγαπά. Έτσι, μια μέρα που τα άλλα δύο παιδιά πάνε στο ποταμάκι να παίζουν, αγνοώντας τον Μάνο, αυτός τους ακολουθεί. Στην αρχή τους κάνει μια πλάκα, τρομάζοντας τους, με αποτέλεσμα αυτοί να θυμώσουν. Αργότερα όμως, όταν ο Μάνος αρχίζει να τους δείχνει όμορφα μέρη μέσα στο δάσος, καθώς και να παίζει μαζί τους, αυτοί αντιλαμβάνονται πόσο ξεχωριστό παιδί είναι, γεμάτο αγάπη. Έτσι, οι τρεις τους γίνονται φίλοι.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Το παιδί με σύνδρομο Down απορρίπτεται από τα άλλα παιδιά της γειτονιάς και περιθωριοποιείται, αφού δεν το θέλουν στην παρέα τους, μια συμπεριφορά που βλέπουμε πολλές φορές στην καθημερινότητά μας. Τελικά αποδέχονται το παιδί όταν αντιλαμβάνονται πόσο ξεχωριστός άνθρωπος είναι, γεμάτος ευαισθησίες, ένα παιδί σαν όλα τα άλλα που μπορεί να παίζει και να περάσει κανείς όμορφα μαζί του. Αρχικά το παραμύθι βασίζεται στο ιατρικό μοντέλο της αναπηρίας, όμως τελικά εξελίσσεται σε μοντέλο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αφού το παιδί γίνεται αποδεχτό και σεβαστό.</p>
<p>16.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Bernard, F. (2004). <i>Ιησούς Μπετς</i>. (Έ. Κορομηλά, Μτφ.). Αθήνα: Κάστωρ. (Πρωτότυπη έκδοση 2001).</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Πρόκειται για ένα παραμύθι αρκετά μεγάλο και πολύ αναλυτικό στις περιγραφές του. Περιγράφει καταστάσεις</p>

Θέμα: Σωματική αναπηρία – Άτομο χωρίς άκρα

Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: -

Περίληψη:

Ο Ιησούς Μπετς, ένα παιδί που δεν έχει ούτε χέρια, ούτε πόδια, γι' αυτό και πολλοί τον αποκαλούν κορμάνθρωπο, γράφει ένα γράμμα στη μητέρα του. Στα παιδικά του χρόνια ο Ιησούς αντιμετωπιζόταν σαν μπελάς από την οικογένειά του, και όπου και αν προσπαθούσε η μητέρα του να του βρει δουλειά δεν τα κατάφερνε. Ξεχώριζε μόνο για την όμορφη του φωνή και για την εξαιρετική του όραση και μνήμη, έτσι βρήκε δουλειά σε ένα καράβι ως βιγλάτορας. Σύντομα όμως ένας τραυματισμός στο μάτι, του αχρηστεύει την όραση, με αποτέλεσμα ο καπετάνιος του πλοίου να τον παρατήρει σε μια αποβάθρα. Εκεί τον βρίσκει μια χοντρή κυρία η Μαμαμίτα, η οποία τον φροντίζει για αρκετό καιρό, ώσπου μια μέρα ένας κύριος χρηματοδοτεί και τους δύο για να τον συνοδέψουν. Τα χρήματα είναι πολλά, έτσι η Μαμαμίτα, ο Ιησούς και ο Πολίξ, ένας άλλος κορμάνθρωπος ταξιδεύουν από πόλη σε πόλη και γίνονται θέαμα. Όταν όμως η Μαμαμίτα πεθαίνει, ο Ιησούς και ο Πολίξ αποφασίζουν να το σκάσουν και να πάνε σε ένα τσίρκο να δουλέψουν. Μια μέρα ο Ιησούς παρακολουθεί το νούμερο της Σούμα Κάτρα, μιας μουγκής, αλλά κορυφαίας ακροβάτισσας του τσίρκου. Ο Ιησούς αποφασίζει να τη συναντήσει, με αποτέλεσμα οι δύο τους να ερωτευτούν και να το σκάσουν από το τσίρκο. Φεύγουν και ζουν πλέον ευτυχισμένοι. Έχουν συνδυάσει τα ταλέντα τους, παρουσιάζοντας ένα θέαμα που συνδυάζει ακροβατικά και τραγούδι και έτσι γίνονται διάσημοι. Όλα αυτά γράφει ο Ιησούς στη μητέρα του, και για το κλείσιμο την προσκαλεί αυτή και τον αδελφό του σε μια παράστασή του στην Νέα Υόρκη.

μιας άλλης εποχής, επομένως κάποια πράγματα δεν είναι ορατά στις μέρες μας. Ο άνθρωπος με διαφορετικότητα απορρίπτεται από όλους τους «φυσιολογικούς» ανθρώπους, ενώ γίνεται αποδεκτός μόνο από άλλους ανθρώπους με αναπηρία ή άλλη διαφορετικότητα. Υπάρχουν ιδιαίτερες αναφορές σχετικά με την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των ατόμων με διαφορετικότητα, τον εξευτελισμό και την γελοιοποίηση τους από άλλους ανθρώπους. Τελικά ο ήρωας καταφέρνει να γίνει ευτυχισμένος, αφού ερωτεύεται και ζει το υπόλοιπο της ζωής του μαζί με μια ανάπηρη ακροβάτισσα.

17.

Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού:

Καμαράτου – Γιαλλούση, Ε. (2008). *Μήπως μοιάζω με πιθηκάκι;* (1^η ανατύπωση). Αθήνα: Ψυχογιός.

Θέμα: Αισθήματα μειονεξίας

Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά από 4 χρονών.

Περίληψη:

Ο Δημήτρης είναι ένα παιδάκι που πηγαίνει στο νηπιαγωγείο, και επειδή ο αδελφός του τον φωνάζει πιθηκάκι, πινέζα, βλίτο και φίδι, νομίζει πως είναι κοντός σαν πινέζα, άσχημος σαν

Ανάλυση – Μηνύματα:

Στο συγκεκριμένο παραμύθι, αν και ο ήρωας δεν αποκλίνει από την νόρμα, εντούτοις αισθάνεται μειονεκτικά με τον εαυτό του, λόγω των χαϊδευτικών επιθέτων με τα οποία τον αποκαλεί ο αδελφός του. Τελικά ανακτά την αυτοπεποίθησή του όταν η δασκάλα κάνει μαζί του μια άσκηση για ενίσχυση της αυτοεικόνας. Σε αυτό το παραμύθι βλέπει κανείς πόσο μπορούν να

<p>πιθηκάκι, κουτός σαν τα βλίτα, και κακός σας το φίδι. Στο νηπιαγωγείο του αρέσει ένα κοριτσάκι, αλλά δεν τολμά να της ζητήσει να τον παντρευτεί, γιατί είναι κοντός, άσχημος, κουτός και κακός. Μια μέρα η δασκάλα ζητά από τα παιδιά να ζωγραφίσουν την οικογένειά τους, και ο Δημήτρης στη δική του θέση κάνει ένα πιθηκάκι, με βλίτα στο κεφάλι και φιδίσια ουρά. Όταν εξηγά στη δασκάλα γιατί απεικόνισε έτσι τον εαυτό του, αυτή τον βοηθά να αντιληφθεί ότι είναι και μοιάζει με ένα κανονικό παιδάκι της ηλικίας του. Παράλληλα το κοριτσάκι που του αρέσει, κάθισε δίπλα του, έσβησε το πιθηκάκι και έφτιαξε ένα όμορφο αγοράκι, δίνοντας στον Δημήτρη ένα φιλί στο μάγουλο. Ευτυχισμένος πλέον ο Δημήτρης επιστρέφει στο σπίτι χωρίς να σκέφτεται αρνητικά για τον εαυτό του.</p>	<p>επηρεάσουν ένα παιδί τα χαϊδευτικά επίθετα με τα οποία το αποκαλούμε.</p>
<p>18.</p> <p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Σταματοπούλου, Ι. (2005). <i>Μόζα η γάτα. Η λευκή Μόλι</i>. Αθήνα: Κέδρος. Θέμα: Προβλήματα Ακοής Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά από 4 χρονών. Περίληψη: Η Μόλι, η λευκή γάτα της μάγισσας Αμπουλίνας επισκέπτεται την Μόζα. Η Μόλι αποκαλύπτει στην Μόζα πως είναι κωφή, και έτσι μέσα από τις εμπειρίες της Μόλις, η Μόζα μαθαίνει για τα προβλήματα ακοής. Μαθαίνει για την χειλανάγνωση, τη νοηματική γλώσσα, και τα μαθήματα που παίρνουν τα άτομα με πρόβλημα ακοής, ώστε να μάθουν να χρησιμοποιούν την φωνή τους. Μαθαίνει για τα ακουστικά βαρηκοΐας, αλλά και την ικανότητα των ατόμων με πρόβλημα ακοής να αισθάνονται την μουσική μέσω της δόνησης του πατώματος. Επίσης, μαθαίνει πως είναι λάθος να αποκαλούμε τα άτομα με πρόβλημα ακοής κωφάλαλα, αλλά και να τα κοροϊδεύουμε, όπως γινόταν στο παρελθόν. Τέλος μαθαίνει πως τα άτομα με πρόβλημα ακοής δεν ζουν απομονωμένα, μπορούν να φοιτούν σε σχολεία μαζί με τα άλλα παιδιά χωρίς πρόβλημα ακοής, αφού μπορούν να επικοινωνήσουν εξαιρετικά με τους υπόλοιπους, αρκεί να λάβουν την κατάλληλη εκπαίδευση.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Πρόκειται για ένα επεξηγηματικό – πληροφοριακό παραμύθι, που δίνει διάφορες πληροφορίες σχετικά με τα προβλήματα ακοής. Συγκεκριμένα αναφέρεται στην εκπαίδευση των παιδιών με προβλήματα ακοής, στην νοηματική γλώσσα, στις δυνατότητες και αδυναμίες αυτών των ατόμων, αλλά και στις στάσεις των ανθρώπων χωρίς προβλήματα ακοής προς τα άτομα αυτά.</p>
<p>19.</p> <p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Σταματοπούλου, Ι. (2005). <i>Μόζα η γάτα. Η μάγισσα Αμπουλίνα</i>. Αθήνα: Κέδρος. Θέμα: Κινητική αναπηρία</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Πρόκειται για ένα επεξηγηματικό – πληροφοριακό παραμύθι, που δίνει διάφορες πληροφορίες σχετικά με τις</p>

<p>Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά από 4 χρονών.</p> <p>Περίληψη: Η Μόζα η γάτα, συναντά την μάγισσα Αμπουλίνα και μαζί ταξιδεύουν στον κόσμο των ανθρώπων με κινητικά προβλήματα. Εκεί η Μόζα μαθαίνει ότι υπάρχουν άνθρωποι που είτε μετά από ένα ατύχημα, είτε μετά από μια ασθένεια, δεν μπορούν να περπατήσουν πλέον. Μαθαίνει πως αυτοί οι άνθρωποι γυμνάζονται και κάνουν ειδικές ασκήσεις ώστε να δυναμώσουν το σώμα τους και ιδιαίτερα τα χέρια τους για να μπορούν να αυτοεξυπηρετούνται. Παράλληλα, ενημερώνεται ότι υπάρχουν αυτοκίνητα κατάλληλα για άτομα με κινητικά προβλήματα, τα οποία λειτουργούν μόνο με τις κινήσεις των χεριών. Έτσι τα άτομα αυτά μπορούν να διακινούνται ανεξάρτητα, αρκεί οι υπόλοιποι οδηγοί να αφήνουν ελεύθερους τους χώρους στάθμευσης των ατόμων με αναπηρία, αλλά και να μην σταθμεύουν πάνω στις ράμπες των πεζοδρομίων. Τέλος η Μόζα μαθαίνει, ότι υπάρχουν άνθρωποι που έχουν πρόβλημα κίνησης, τόσο στα χέρια, όσο και στα πόδια, παρόλα αυτά, μαθαίνουν να ζουν με το πρόβλημά τους. Η Μόζα πλέον ενημερωμένη για όλα αυτά, εξομολογείται στην Αμπουλίνα ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι άλλοτε της φαίνονται αστείοι, και άλλοτε δεν μπορεί να πάρει τα μάτια της από αυτούς. Η Αμπουλίνα της εξηγεί πως πρέπει να σεβόμαστε και να αγαπάμε τον κάθε συνάνθρωπό μας ακριβώς όπως είναι.</p>	<p>σωματικές αναπηρίες. Στηριζόμενο πάνω στο μοντέλο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, παρουσιάζει τους ανθρώπους αυτούς ως ικανούς να ζήσουν ανεξάρτητοι, αρκεί να τους δοθεί η κατάλληλη στήριξη σε όλους τους τομείς, όπως ειδικοί μηχανισμοί για την αυτοεξυπηρέτηση, ειδικά αυτοκίνητα με τα οποία θα μπορούν να οδηγούν με τα χέρια, εκγύμναση, ώστε ο οργανισμός να παραμένει δυνατός, και αφαίρεση των κοινωνικών φραγμών από το περιβάλλον, ώστε να μην παρεμποδίζεται η ανεξάρτητη διακίνηση των ατόμων.</p>
<p>20.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Σταματοπούλου, Ι. (2005). <i>Μόζα η γάτα. Μια μαγική νύχτα</i>. Αθήνα: Κέδρος.</p> <p>Θέμα: Προβλήματα Όρασης</p> <p>Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά από 4 χρονών.</p> <p>Περίληψη: Η Μόζα, είναι ένα γατάκι που έχει γεννηθεί τυφλό. Δεν αντιλαμβάνεται το πρόβλημά της, μέχρι που μια μαγική νύχτα, τα έπιπλα και τα διάφορα πράγματα του σπιτιού, βρίσκουν την ευκαιρία να την ενημερώσουν σχετικά με τα προβλήματα όρασης που αντιμετωπίζει. Της λένε πως τα άτομα με προβλήματα όρασης χρησιμοποιούν τις υπόλοιπες αισθήσεις για να κινηθούν στο χώρο, την ενημερώνουν για τα ειδικά μπαστούνια που χρησιμοποιούν για να κινηθούν έξω στον δρόμο, για την γραφή Braille που χρησιμοποιούν για να διαβάζουν, αλλά και γιατί οι άλλοι άνθρωποι νιώθουν αμήχανοι και συμπεριφέρονται περίεργα όταν συναντήσουν ένα άτομο με πρόβλημα όρασης. Έτσι,</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Πρόκειται για ένα επεξηγηματικό – πληροφοριακό παραμύθι, που δίνει διάφορες πληροφορίες σχετικά με τα προβλήματα όρασης. Στηριζόμενο πάνω στο μοντέλο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, παρουσιάζει τα άτομα με προβλήματα όρασης ως ισότιμα μέλη της κοινωνίας, που μπορούν με τον δικό τους τρόπο να κινηθούν ανεξάρτητα, να διαβάσουν, να μορφωθούν, να παντρευτούν, να εργαστούν και να κάνουν οικογένεια.</p>

<p>η Μόζα μαθαίνει ότι και τα άτομα με πρόβλημα όρασης μπορούν να ζήσουν κανονικά, αρκεί να τολμήσουν να είναι διαφορετικοί και να ανακαλύψουν νέους τρόπους για να ζουν, αντιμετωπίζοντας έτσι τις δυσκολίες τους.</p>	
<p>21.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Σταματοπούλου, Ι. (2005). <i>Μόζα η γάτα. Το βουνό των νάνων</i>. Αθήνα: Κέδρος. Θέμα: Αναπηρία - Σύνδρομο Down και Εγκεφαλική παράλυση Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά από 4 χρονών. Περίληψη: Ο Τάλι, ένας νάνος, από το βουνό των νάνων, έρχεται και επισκέπτεται την Μόζα. Μαζί γνωρίζουν τα άτομα με σύνδρομο Down και εγκεφαλική παράλυση. Αρχικά ο νάνος εξηγά στην Μόζα κάποια πράγματα για τη λειτουργία του εγκεφάλου, καθώς και το πώς μπορεί ένα παιδί να πάθει εγκεφαλική παράλυση. Έπειτα ταξιδεύουν σε ένα ειδικό σχολείο, όπου η Μόζα βλέπει πολλά παιδιά με σύνδρομο Down, και μαθαίνει με τι ασχολούνται αυτά τα παιδιά, καθώς και πως εκπαιδεύονται. Στη συνέχεια μεταφέρονται σε άλλο ειδικό σχολείο, όπου η Μόζα μαθαίνει για τα παιδιά με εγκεφαλική παράλυση. Μαθαίνει για τα προβλήματά τους, τις διάφορες θεραπείες που κάνουν για να δυναμώσουν το σώμα τους, αλλά και για την εκπαίδευσή τους. Τέλος μαθαίνει για τα διάφορα παζαράκια που οργανώνονται από τις οργανώσεις αυτών των ατόμων, ώστε να μαζεύονται χρήματα για την επιβίωσή τους, αλλά και για τις άλλες ασχολίες τους, όπως ο αθλητισμός και η συμμετοχή στους Ειδικούς Ολυμπιακούς.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Πρόκειται για ένα επεξηγηματικό – πληροφοριακό παραμύθι, που δίνει διάφορες πληροφορίες σχετικά με το σύνδρομο Down και την εγκεφαλική παράλυση. Στο παραμύθι αυτό δίνονται πληροφορίες σχετικά με τη λειτουργία του εγκεφάλου, πώς μπορεί να πάθει κανείς εγκεφαλική παράλυση ή σύνδρομο Down, καθώς και πώς εκπαιδεύονται αυτά τα παιδιά. Δεν λείπουν οι αναφορές στις θεραπείες που κάνουν τα άτομα αυτά (ιατρικό μοντέλο), αλλά και στα διάφορα παζαράκια που γίνονται για τη συγκέντρωση χρημάτων (φιλανθρωπικό μοντέλο).</p>
<p>22.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Πουλάκης, Π. (2006). <i>Ο Αυτός</i>. Αθήνα: Κάστωρ. Θέμα: Αναπηρία - Αυτισμός Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Ο Αυτός είναι ένα χελωνάκι διαφορετικό από τα άλλα αδέρφια του. Κάνει πράγματα αλλόκοτα που τα άλλα αδέρφια και η μαμά του δεν καταλαβαίνουν. Δεν ακούει τις οδηγίες της μαμάς του, δυσκολεύεται να μάθει κολύμπι, βλέπει πράγματα που οι άλλοι δεν βλέπουν και πολλές φορές</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Πρόκειται για ένα παραμύθι που παρουσιάζει τον αυτισμό μέσα από τα μάτια μιας χελώνας. Μέσα από τη συμπεριφορά της χελώνας φαίνονται τα χαρακτηριστικά του ατόμου με αυτισμό, το οποίο απορρίπτεται από τα υπόλοιπα αδέρφια του και απομονώνεται – περιθωριοποιείται. Τελικά, γίνεται αποδεκτό από τα άλλα του αδέρφια, όταν η αδελφή του κατάφερε να ερμηνεύσει</p>

<p>απομονώνεται στο καβούκι του. Η μόνη που προσπαθούσε να τον καταλάβει ήταν η αδελφή του η Βαγού. Μια μέρα, η Βαγού αποφάσισε να κοιτάξει μέσα στο καβούκι του Αυτού, αφού κρυβόταν τόσες μέρες μέσα σε αυτό. Και τότε ανακάλυψε το μυστικό του. Το καβούκι του Αυτού ήταν διάφανο, και μέσα από αυτό μπορούσε να δει τα πάντα σε μεγέθυνση, αλλά κομματισμένα σ' εκατομμύρια λεπτομέρειες. Έτσι σιγά – σιγά άρχισε να καταλαβαίνει γιατί ο Αυτός συμπεριφερόταν τόσο αλλόκοτα, αλλά και γιατί δεν νοιαζόταν για τα συναισθήματα των αδελφών του, αφού δεν τα καταλάβαινε. Όταν εξήγησε στη μαμά και στα αδέρφια της τι συμβαίνει με τον Αυτό, άρχισαν όλοι να τον καταλαβαίνουν καλύτερα και να επικοινωνούν μαζί του. Ο Αυτός μπορούσε να τους λύσει όλες τους τις απορίες, με αποτέλεσμα και ο ίδιος να είναι πλέον ευτυχισμένος.</p>	<p>τη συμπεριφορά του και να εξηγήσει στους άλλους γιατί συμπεριφέρεται με αυτόν τον τρόπο. Έτσι, τον αποδέχονται ως το πιο ξεχωριστό και ιδιαίτερο μέλος της οικογένειάς τους.</p>
<p>23.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Goschke, J. (2009). <i>Ο Αυτιάς</i>. (Μ. Παπαγιάννη, Μτφ.). Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη. (Πρωτότυπη έκδοση 2006). Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Ο Αυτιάς έχει τα μεγαλύτερα αφτιά από όλα τα σκυλάκια στο λιβάδι. Του αρέσει να τρέχει με τα αδέρφια του, αλλά τα αφτιά του, του βάζουν συνέχεια τρικλοποδιές. Του αρέσει να παίζει κρυφτό, αλλά τα αφτιά του τον μαρτυρούν όπου και αν κρύβεται. Ο Αυτιάς τα στριφογυρίζει, τα τυλίγει από δω, τα μαζεύει από κει, αλλά τίποτα. Όλα τα σκυλάκια τον κοροϊδεύουν, αλλά όταν θα χαθούν στο μεγάλο δάσος, τα μακριά αφτιά του θα τους σώσουν. Έτσι, τα άλλα σκυλάκια αποδέχονται τον Αυτιά και παίζουν πλέον μαζί του χωρίς να τον κοροϊδεύουν.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Ο Αυτιάς, η φιγούρα με διαφορετικότητα απορρίπτεται και απομονώνεται. Γίνεται αποδεκτός όταν καταφέρνει να σώσει τα αδέρφια του που χάθηκαν στο μεγάλο δάσος. Τα αδέρφια παίζουν μαζί του τώρα γιατί τον θεωρούν σπουδαίο και ξεχωριστό.</p>
<p>24.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Φραγκιά, Μ. (2007). <i>Ο Λαχτυλοκουτσικός</i>. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα. Θέμα: Αναπηρία – άτομο με μειωμένη ανάπτυξη Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη:</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Το άτομο με διαφορετικότητα απορρίπτεται αρχικά από τον κοινωνικό περίγυρο (εκτός από τους γονείς του), είναι απομονωμένο και πολύ στεναχωρημένο (ιατρικό μοντέλο). Η παρέμβαση του Γυρευεποίου (μαγικό</p>

<p>Μια φορά και ένα καιρό ζούσε ένα αγαπημένο ζευγάρι, το οποίο τα είχε όλα, εκτός από ένα παιδί. Μια μέρα όμως, το όνειρό τους να αποκτήσουν ένα παιδάκι έγινε πραγματικότητα. Απέκτησαν ένα μικρό αγοράκι, που το ονόμασαν Δαχτυλοκούτσικο, γιατί ήταν τόσο μικρός που χωρούσε σε μια χούφτα. Οι γονείς ήταν πολύ ευτυχημένοι, και φρόντιζαν να μην λείπει τίποτα στο παιδί. Αυτό όμως δεν κράτησε για πολύ, καθώς σύντομα είδαν ότι το παιδάκι τους ήταν πολύ λυπημένο, γιατί κανένα από τα άλλα δεν ήθελε να παίξει μαζί του, γι' αυτό ένιωθε απέραντη μοναξιά. Ένα βράδυ επισκέφτηκε τον Δαχτυλοκούτσικο ένα άλλο πλασματάκι, ο Γυρευεποϊός. Ο Δαχτυλοκούτσικος διηγήθηκε στον Γυρευεποϊό τι τον προβληματίζει, αλλά και τον καημό του που είναι τόσο μικρός. Έτσι, ο Γυρευεποϊός είπε στον Δαχτυλοκούτσικο ότι είναι πολύ τυχερός που είναι τόσο μικρός, καθώς μπορεί να κάνει πολλά πράγματα χωρίς να τον αντιλαμβάνεται κανείς. Επίσης, όσον αφορά τα παιχνίδια, του βρήκε λύση για κάθε παιχνίδι, σχετικά με το πώς θα μπορούσε να συμμετάσχει και ο ίδιος χωρίς να τραυματιστεί. Ο Δαχτυλοκούτσικος διηγήθηκε όλα αυτά στα άλλα παιδιά, με αποτέλεσμα πλέον να πηγαίνει στο σχολείο, να αποκτήσει φίλους και να είναι πολύ ευτυχισμένος.</p>	<p>πλάσμα), και οι συμβουλές που έδωσε στον Δαχτυλοκούτσικο και αυτός με τη σειρά του στα άλλα παιδιά, οδήγησαν στην αποδοχή του. Συγκεκριμένα τα άλλα παιδιά τον θεωρούν τον καλύτερο τους φίλο και τον προσέχουν σαν τα μάτια τους.</p>
<p>25.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: McKee, D. (2010). <i>Ο Έλμερ και το ουράνιο τόξο</i>. (Μ. Παπαγιάννη, Μτφ.). Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη. (Πρωτότυπη έκδοση 2007). Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση – διαφορετικό χρώμα Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Ο Έλμερ είναι ένας παρδαλός ελέφαντας. Μια μέρα, μετά από μια καταιγίδα, βγαίνει το ουράνιο τόξο, το οποίο όμως έχασε τα χρώματά του. Ο Έλμερ στεναχωριέται πολύ που και αποφασίζει να του δώσει τα χρώματά του, με κίνδυνο να τα χάσει ο ίδιος. Ωστόσο, είναι αποφασισμένος και παρά τους κινδύνους κινητοποιεί όλα τα ζώα της ζούγκλας και όλοι μαζί ψάχνουν για την άκρη του ουράνιου τόξου. Ο Έλμερ την εντοπίζει και δίνει στο ουράνιο τόξο χρώμα, χωρίς να χάσει τα δικά του χρώματα, γεγονός που χαροποιεί τα υπόλοιπα ζώα της ζούγκλας.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Η φιγούρα με διαφορετικότητα, η οποία είναι αποδεκτή από όλους τους υπόλοιπους παρά τη διαφορετικότητά της, θυσιάζει τον εαυτό της (τα χρώματα της) για να τα δώσει στο ουράνιο τόξο. Παρά το γεγονός ότι δίνει τα χρώματα, η ίδια η φιγούρα δεν χάνει τα δικά της, με αποτέλεσμα να διατηρήσει την μοναδικότητά της, γεγονός που χαροποιεί όλους τους υπόλοιπους. Φαίνεται η πλήρης αποδοχή του διαφορετικού από τους υπόλοιπους.</p>
<p>26.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Ψαραύτη, Λ. (2003). <i>Ο Θωμάς</i>. Αθήνα: Άγκυρα.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Το παιδί με νοητική αναπηρία και η οικογένειά του</p>

<p>Θέμα: Αναπηρία - Νοητική Καθυστέρηση Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά έξι ετών και άνω. Περίληψη: Ο Θωμάς είναι ένα παιδί με νοητική καθυστέρηση. Από νωρίς, τόσο η οικογένεια του Θωμά, όσο και το ίδιο το παιδί, δέχονται τον στιγματισμό από τον κοινωνικό περίγυρο, με αποτέλεσμα την απομόνωση. Ωστόσο με τη βοήθεια των γονιών του και του ειδικού σχολείου καταφέρνει να αναπτύξει κάποιες δεξιότητες. Σύντομα ο γυμναστής του σχολείου αντιλαμβάνεται τις εξαιρετικές του ικανότητες στον στίβο. Έτσι, τον προπονεί μαζί με τα υπόλοιπα παιδιά, και ο Θωμάς συμμετέχει στην Ελληνική αποστολή των Ειδικών Ολυμπιακών Αγώνων. Όταν έρχεται η σειρά του να αγωνιστεί κάτι απρόσμενο συμβαίνει. Ένα παιδί που έτρεχε μαζί με τον Θωμά έπεσε κάτω. Ενώ οι υπόλοιποι δρομείς προσπέρασαν το παιδί, ο Θωμάς που μπορούσε να τερματίσει δεύτερος, σταμάτησε να τρέχει, πήγε στο παιδί που ήταν στο έδαφος, το βοήθησε να σηκωθεί, και έτσι αγκαλιασμένοι έτρεξαν την υπόλοιπη διαδρομή και τερμάτισαν τελευταίοι, ξεσηκώνοντας ταυτόχρονα το πλήθος, που χειροκροτούσε ασταμάτητα.</p>	<p>περιθωριοποιούνται και απομονώνονται εξαιτίας της διαφορετικότητας του παιδιού (ιατρικό μοντέλο). Το σημείο που οδήγησε στην αποδοχή του παιδιού και την ένταξη του ίδιου και της οικογένειάς του στο κοινωνικό σύνολο ήταν η ενασχόλησή του με τον αθλητισμό και η συμπεριφορά του κατά τον αγώνα που προκάλεσε τον θαυμασμό όλων. Θίγονται πολλά θέματα σχετικά με τους Ειδικούς Ολυμπιακούς Αγώνες και την προβολή τους από τα ΜΜΕ, αλλά και το πώς χειρίζεται η οικογένεια την αναπηρία του παιδιού της.</p>
<p>27.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Geißler, U. (2010). <i>Όλοι είμαστε μικροί ήρωες!</i> (Ε. Γεωργούλα, Μτφ.). Αθήνα: Αερόστατο. (Πρωτότυπη έκδοση 2008). Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Το σαλιγκάρι νευριάζει γιατί προχωρά αργά, το ποντικάκι δεν θέλει να μένει πάντα στην αφάνειά του και ασβός ντρέπεται για την άσχημη μυρωδιά του. Όλα τα ζώα αισθάνονταν μικρά και ανήμπορα και θα ήθελαν πολύ να είναι πιο δυνατά, πιο όμορφα και τολμηρά. Ο γιατρός ο Συμπαθητικός, στέκει στο πλευρό τους και δίνει έμφαση στις ικανότητές τους και όχι στο μέγεθός τους, ώστε να τους εμπυρώσει. Έτσι, ανακαλύπτει τις ικανότητες του κάθε ζώου, με αποτέλεσμα να ζωάκια να διαπιστώσουν πως είναι μικροί ήρωες.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Στο παραμύθι αυτό τα μικρά ζωάκια δεν αποδέχονται τον εαυτό τους, λόγω του μικρού τους μεγέθους. Τον αποδέχονται όταν αντιληφθούν τα χαρίσματα που έχει το καθένα από αυτά ξεχωριστά.</p>
<p>28.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού:</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα:</p>

<p>Crother, K. (1998). <i>Ο μαύρος Κότσυφας και ο άσπρος Γλάρος</i>. (Ε. Μαρμαρίδου, Μτφ.). Αθήνα: Σύγχρονοι Ορίζοντες. (Πρωτότυπη έκδοση 1996).</p> <p>Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση – διαφορετικό χρώμα</p> <p>Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά προσχολικής ηλικίας και μικρούς αναγνώστες.</p> <p>Περίληψη: Στην προσπάθειά του να γνωρίσει τη θάλασσα, ο μαύρος κότσυφας, ο Ιάκωβος, γνωρίζει τον Τζίμη, έναν άσπρο γλάρο. Οι δύο τους γίνονται φίλοι και ο Τζίμης τον παίρνει μαζί του στο χωριό του. Στο χωριό των άσπρων γλάρων όμως, ο μαύρος κότσυφας είναι ξένος, γι' αυτό όλοι τον κοιτάζουν με δυσπιστία και κανείς δεν τον θέλει. Ο Τζίμης όμως, εξακολουθεί να τον στηρίζει και να περνά χρόνο μαζί του, με αποτέλεσμα η φιλία τους να δυναμώνει. Μια μέρα, ο Ιάκωβος ανακάλυψε στο σπίτι του Τζίμη ένα μπαούλο με βιβλία, τα οποία ο Τζίμης χρησιμοποιούσε για να ανάβει την σόμπα, αφού να διαβάσει δεν ήξερε. Από τότε, ο Ιάκωβος ανέλαβε να διαβάζει στον Τζίμη κάθε βράδυ μια ιστορία. Οι άλλοι γλάροι έμαθαν για αυτό το «ταλέντο» του Ιάκωβου, να διαβάζει, και σιγά – σιγά τον προσέγγισαν. Αυτό έκανε και τον Ιάκωβο πολύ χαρούμενο, ο οποίος για να ευχαριστήσει τους γλάρους τους διάβαζε όμορφες ιστορίες, και παράλληλα έγινε δάσκαλος και έμαθε στα μικρά γλαροπούλια να διαβάζουν.</p>	<p>Η φιγούρα με διαφορετικότητα απορρίπτεται από όλο τον κοινωνικό περίγυρο, εκτός από ένα άτομο. Τα υπόλοιπα άτομα αποδέχονται τη διαφορετική φιγούρα όταν ανακαλύπτουν την ικανότητά της να διαβάσει, κάτι που οι ίδιοι δεν μπορούν να κάνουν.</p>
<p>29.</p> <p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Μάρρα, Ε. (2009). <i>Ο μικρός Ντουπ</i> (5^η εκδ.). Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη.</p> <p>Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση</p> <p>Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά 5 ετών και άνω.</p> <p>Περίληψη: Ο Ντουπ είναι ένα μυρμήγκι, που αντιμετωπίζει πολλές δυσκολίες από την μέρα που γεννήθηκε. Δυσκολεύεται να περπατήσει, πέφτει συνεχώς κάτω όταν περπατά, με αποτέλεσμα να φτάνει πάντα τελευταίος στην μυρμηγκοαγελάδα και να μένει νηστικός, και γενικώς δεν μπορεί να κάνει καμιά από τις δουλειές που κάνουν τα άλλα μυρμήγκια. Όλα αυτά έχουν σαν αποτέλεσμα τα υπόλοιπα μυρμήγκια να τον κοροϊδεύουν και αυτός με τη σειρά του να σταματήσει να κάνει παρέα μαζί τους. Έτσι, ο Ντουπ περνά τις μέρες του μόνος, προσπαθώντας να κρυφτεί από τις κότες. Μια</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Η φιγούρα με διαφορετικότητα απορρίπτεται από τον κοινωνικό περίγυρο, παθητικοποιείται, υποτιμάται και μένει μόνη. Γίνεται αποδεκτή όταν μπαίνει στον κόσμο του αθλητισμού, όπου την αποδέχονται όπως ακριβώς είναι με τις δυνατότητες και τις αδυναμίες της. Δίνεται έμφαση στην αξία της συμμετοχής και όχι τόσο στο τελικό αποτέλεσμα.</p>

<p>μέρα όμως, μια κότα τον εντόπισε και ήταν έτοιμη να τον φάει, όταν ένας ψύλλος τον έσωσε. Ο Ντουπ εντυπωσιάστηκε από τις ικανότητες του ψύλλου, και συνοδεύοντας τον ανακάλυψε ένα καινούριο κόσμο, όπου πολλά έντομα του δάσους έκαναν προπόνηση για τους προσεχείς αγώνες στίβου. Με την πάροδο του χρόνου αποφάσισε και ο ίδιος να συμμετέχει στην προπόνηση, έκπληκτος που κανείς δεν τον κοροΐδευε. Έτσι, όταν έφτασε η μέρα των αγώνων, μαζί με τους άλλους αθλητές, και ο Ντουπ συμμετείχε, χαρούμενος που άνηκε πλέον σε μια ομάδα όπου γινόταν αποδεκτός όπως ακριβώς ήταν.</p>	
<p>30.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Καμαράτου – Γιαλλούση, Ε. (2012). <i>Ο Μυτόγκας</i> (6^η εκδ.). Αθήνα: Ψυχογιός.</p> <p>Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση</p> <p>Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά ηλικίας 5-6 ετών.</p> <p>Περίληψη: Στο νηπιαγωγείο ένα παιδάκι είχε πολύ μεγάλη μύτη, με αποτέλεσμα όλα τα άλλα παιδάκια να τον φωνάζουν «Μυτόγκας» και να τον κοροΐδεύουν. Η δασκάλα μάλωνε τα άλλα παιδάκια και μια μέρα τους είπε ότι δεν έχει σημασία η εξωτερική εμφάνιση, αλλά η «εσωτερική εμφάνιση». Έτσι ο Μυτόγκας αποφάσισε να έχει ωραία αισθήματα και να είναι καλός με όλους, ώστε όλοι να θαυμάζουνε τα αισθήματά του και όχι τη μύτη του. Παρά τις προσπάθειές του όμως, τα άλλα παιδάκια συνέχιζαν να τον κοροΐδεύουν, ώσπου μια μέρα ήρθε στο σχολείο ένα κοριτσάκι που δεν περπατούσε καλά γιατί το ένα της πόδι ήταν πιο κοντό από το άλλο. Ο Μυτόγκας, φοβήθηκε ότι θα την κοροΐδευαν και αυτήν οι άλλοι συμμαθητές του, και αποφάσισε να μην τους αφήσει, με το να γίνει φίλος μαζί της. Βλέποντας τους δύο νέους φίλους σταμάτησαν και τα άλλα παιδιά να κοροΐδεύουν τον Μυτόγκας, αλλά και ο ίδιος άρχισε να βρίσκει τη μύτη του χαριτωμένη και όχι άσχημη όπως πριν.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Το παιδί με διαφορετικότητα απορρίπτεται λόγω της διαφορετικής εξωτερικής του εμφάνισης. Η αποδοχή επέρχεται όταν το παιδί απέκτησε την πρώτη του φίλη (άτομο με αναπηρία). Δίνεται έμφαση στους όρους «εξωτερική εμφάνιση» και «εσωτερική εμφάνιση».</p>
<p>31.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Καμαράτου – Γιαλλούση, Ε. (2009). <i>Ο πιο έξυπνος κουτός</i>. Αθήνα: Μικρή Μίλητος.</p> <p>Θέμα: Παιδί με εξαιρετική ευφυΐα.</p> <p>Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά ηλικίας 4-8 ετών.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Πρόκειται για χαρακτηριστική περίπτωση παιδιού με εξαιρετική ευφυΐα, το οποίο βαριέται και δεν βρίσκει ενδιαφέροντα τα όσα γίνονται στην τάξη, με αποτέλεσμα</p>

Περίληψη:

Ένα αγοράκι φεύγει στεναχωρημένο από το σχολείο, γιατί η δασκάλα είπε στην μητέρα του ότι είναι δυσαρεστημένη με τον μαθητή, αφού δεν προσέχει στην τάξη, δεν ξέρει να διαβάζει, δεν λέει το μάθημα, με αποτέλεσμα να τον κοροϊδεύουν οι συμμαθητές του. Το αγοράκι προβληματίζεται καθοδόν για το σπίτι, γιατί να του συμβαίνουν όλα αυτά, και συνειδητοποιεί ότι βρίσκει το σχολείο και το διάβασμα χαμένο χρόνο, αφού τον απασχολούν συνεχώς άλλα θέματα. Μετά από παρότρυνση της δασκάλας οι γονείς και το αγοράκι επισκέπτονται μια ψυχολόγο, ώστε να κάνει στο παιδί ένα τεστ ευφυΐας. Βλέποντας τα αποτελέσματα του τεστ, τόσο η ψυχολόγος, όσο και οι γονείς συνειδητοποιούν ότι το παιδί τους δεν είναι χαζό, αλλά έχει εξαιρετική ευφυΐα, γι' αυτό βαριέται το σχολείο. Έτσι, με τη βοήθεια της ψυχολόγου, το αγοράκι έμαθε να συγκεντρώνεται πλέον στο μάθημα και να συμμετέχει, ώστε μια μέρα να γίνει ο σπουδαίος επιστήμονας που φαντάζεται.

να μην συγκεντρώνεται και να μην συμμετέχει. Η δασκάλα παραπέμπει το παιδί σε ειδικό σχολείο και ψυχολόγο και οι συμμαθητές του το κοροϊδεύουν (ιατρικό μοντέλο). Η αποδοχή του παιδιού γίνεται όταν το τεστ ευφυΐας έδειξε ότι το παιδί δεν έχει πρόβλημα νοητικό, αλλά αντίθετα έχει εξαιρετική ευφυΐα.

32.**Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού:**

Δημουλίδου, Χ. (2005). *Ο Πρασινοπασχαλιάς*. Αθήνα: Α.Α. Λιβάνη.

Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση – διαφορετικό χρώμα

Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: -

Περίληψη:

Ο πελαργός φέρνει στην οικογένεια Πασχαλιά το καινούριο τους μωρό, αλλά προς μεγάλη έκπληξη όλων διαπιστώνουν ότι αντί για κόκκινα φτερά, το μωρό έχει πράσινα φτερά. Τα αδέρφια του αντιδρούν και δε θέλουν τον Πρασινοπασχαλιά, όπως ούτε και οι άλλες πασχαλίτσες στο χωριό. Έτσι, ο Πρασινοπασχαλιάς μεγάλωνε μόνος, κρυμμένος πίσω από τα φύλλα των δέντρων για να μην φαίνεται και να τον κοροϊδεύουν οι άλλες πασχαλιές. Ο μόνος του φίλος ήταν ο Σάλης, ένα σαλιγκάρι που δεν έβλεπε καλά. Μια μέρα ένα μαύρο κοράκι ανακάλυψε το Πασχαλοχωριό και άρχισε να κυνηγά τις πασχαλίτσες. Όλες οι πασχαλίτσες αναγκάστηκαν να μένουν κρυμμένες μέσα στα σπιτάκια τους, εκτός από τον Πρασινοπασχαλιά που κρυβόταν στα φυλλάκια των δέντρων. Το κοράκι είχε θυμώσει πολύ που οι πασχαλιές προλάβαιναν να κρυφτούν στα σπίτια τους, γι' αυτό σκέφτηκε να βαφτεί πράσινος, ώστε να επιτεθεί στις πασχαλίτσες σε μια ανύποπτη στιγμή. Ο Πρασινοπασχαλιάς αντιλαμβάνεται τι θέλει να κάνει το κοράκι και μαζί με τον φίλο του

Ανάλυση – Μηνύματα:

Η ήρωας με διαφορετικότητα απορρίπτεται από όλους, εκτός από ένα, περιθωριοποιημένο (λόγω της αναπηρίας του), σαλιγκάρι. Η αποδοχή επέρχεται όταν ο ήρωας έγινε σωτήρας των υπόλοιπων, με αποτέλεσμα πλέον να αισθάνονται περήφανοι για αυτόν και τον ανακηρύσσουν αρχηγό.

<p>τον Σάλη, του στήνουν μια παγίδα, με αποτέλεσμα να κολλήσει πάνω στο δέντρο και να μην μπορεί να επιτεθεί στις πασχαλίτσες. Αυτές μαθαίνοντας ότι ο Πρασινόπασχαλιάς τις έχει γλυτώσει από το κοράκι, τον ανακηρύσσουν αρχηγό και είναι πλέον περήφανες γι' αυτόν.</p>	
<p>33.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Λάττα, Γ. (2009). <i>Όταν το 7 συνάντησε το 10</i>. Θεσσαλονίκη: Βιβλιοδιάπλους. Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Ξημερώνει γλυκά στην καρδιά του κήπου. Τρεις πασχαλίτσες παίρνουν το πρωινό τους καθισμένες στο φύλλο μιας πιπεριάς. Ξαφνικά έρχεται μια τέταρτη πασχαλίτσα, καινούρια στον κήπο, με το όνομα Σαχίλ. Η Σαχίλ πλησιάζει τις άλλες πασχαλίτσες θέλοντας να παίξει μαζί τους. Αυτές όμως την διώχνουν, λέγοντας της πως είναι διαφορετική, αφού έχει μόνο εφτά βούλες αντί δέκα. Στεναχωρημένη η Σαχίλ, απομακρύνεται από τις τρεις πασχαλίτσες και κάθεται σε μια σκιά και κλαίει. Την πλησιάζει όμως μια πανέμορφη παπαρούνα, η οποία της λέει πως παρόλο που έχει μόνο μια βούλα δεν είναι λιγότερο όμορφη. Έτσι, η Σαχίλ μαζί με την παπαρούνα και ακόμα δύο φίλες της παπαρούνας, πλησιάζει ξανά τις τρεις πασχαλίτσες ανακοινώνοντας τους πως έχει βρει τις τρεις βούλες που της έλειπαν (οι τρεις παπαρούνες). Οι τρεις πασχαλίτσες την αποδέχονται και το παιχνίδι αρχίζει!</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Η φιγούρα με διαφορετικότητα απορρίπτεται αρχικά και περιθωριοποιείται. Γίνεται αργότερα αποδεκτή από τις υπόλοιπες πασχαλίτσες, όταν αντιλαμβάνονται ότι παρά τη διαφορετικότητά της είναι εξίσου έξυπνη, διασκεδαστική και παιχνιδιάρικη. Έτσι, την εντάσσουν στην παρέα τους.</p>
<p>34.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Ηλιόπουλος, Β. (2011). <i>Ο Τριγωνοψαρούλης</i> (24^η εκδ.). Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη. Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά ηλικίας 6 ετών και άνω. Περίληψη: Τα μικρά ψαράκια ετοιμάζονταν να πάνε στο σχολείο της κυράς – Σουπιάς. Ένα από τα ψαράκια δεν έμοιαζε με κανένα άλλο ψάρι που είχαν δει ως τότε. Από το σχήμα του η κυρά – Σουπιά το ονόμασε Τριγωνοψαρούλη. Όταν άρχισαν τα μαθήματα και όλα τα ψαράκια έμαθαν να γράφουν και να διαβάζουν, ο Τριγωνοψαρούλης δυσκολευόταν όσο και αν προσπαθούσε. Μια μέρα όμως, ο</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Ο ήρωας με διαφορετικότητα απορρίπτεται από όλους, λόγω της διαφορετικότητάς του. Είναι απομονωμένος και περιθωριοποιημένος. Γίνεται αποδεκτός όταν το σχέδιό του για να σώσει τα υπόλοιπα ψάρια τέθηκε σε εφαρμογή με επιτυχία. Τότε όλοι τον αποδέχονται, τον αγαπούν και τον ανακηρύσσουν ήρωα.</p>

<p>Τριγωνοψαρούλης, αντιλήφθηκε ότι ο ψαράς είχε απλώσει ένα καινούριο είδος διχτύου γύρω από το σχολείο, με αποτέλεσμα τα ψαράκια να μην μπορούν να βγουν από το σχολείο χωρίς να πιαστούν. Η κυρά – Σουπιά, μαζί με όλους τους σοφούς του βυθού συλλογίζονταν για το πώς θα σώσουν τα ψαράκια. Τη λύση όμως την βρήκε ο Τριγωνοψαρούλης, αφού κατέστρωσε ένα σχέδιο. Ο Τριγωνοψαρούλης εξήγησε το σχέδιό του στον γέρο- Αστακό και στην κυρά – Σουπιά, και το σχέδιο τέθηκε σε εφαρμογή με τον Τριγωνοψαρούλη επικεφαλής. Το σχέδιο στέφθηκε με επιτυχία, τα ψάρια κατάφεραν και έσκισαν τα δίκτυα του ψαρά, και ο Τριγωνοψαρούλης έγινε ήρωας, με αποτέλεσμα να μείνει στην ιστορία της κοινωνίας του βυθού σαν το πιο έξυπνο ψάρι.</p>	
<p>35.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Καραγιάννη, Θ. (2007). <i>Ο Τρυφερούλης Μικροφτερούλης</i>. Αθήνα: Φαντασία. Θέμα: Αναπηρία - άτομο με μειωμένη ανάπτυξη. Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά σχολικής και προσχολικής ηλικίας. Περίληψη: Στο μακρινό χωριό των Μικροφτερούλιδων ζει ο Τρυφερούλης. Δεν πηγαίνει όμως στο σχολείο του χωριού, γιατί εκεί όλα κυλούν γρήγορα. Ο Τρυφερούλης όμως, δυσκολεύεται και αργεί να καταλάβει τι πρέπει να κάνει. Έτσι, ζει μόνος με την οικογένειά του και δεν έχει φίλους. Η δασκάλα του, η νεράιδα Κρινοπούλα προσπαθεί να τον βοηθήσει. Ευχή του Τρυφερούλη είναι να πάει στο σχολείο του χωριού με τα άλλα παιδιά και να βρει φίλους. Μια μέρα, συναντά τον Παιχνιδούλη, ένα παιδάκι από το σχολείο του χωριού, που επίσης δέχεται την κοροϊδία των άλλων παιδιών. Οι δύο τους γίνονται φίλοι. Ο Παιχνιδούλης μαζί με τον δάσκαλο του σχολείου μιλάνε στα άλλα παιδιά για τον Τρυφερούλη και αποφασίζουν να τον καλέσουν στο σχολείο τους. Έτσι, με το πέρασμα του χρόνου τα άλλα παιδιά δέχονται τον Τρυφερούλη στο σχολείο τους, και το όνειρο του Τρυφερούλη να αποκτήσει φίλους γίνεται πραγματικότητα.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Η φιγούρα με διαφορετικότητα απορρίπτεται από τους άλλους συνομήλικους της, δέχεται κοροϊδία και πηγαίνει σε ειδικό σχολείο (ιατρικό μοντέλο). Η αποδοχή της φιγούρας γίνεται όταν αποκτά τον πρώτο φίλο, επίσης περιθωριοποιημένο άτομο, το οποίο μιλά στους υπόλοιπους για τον Μικροφτερούλη, και αυτοί τον αποδέχονται στο σχολείο τους. Στο τέλος η στάση τους αλλάζει εντελώς, αφού φροντίζουν τα πάντα να γίνονται με τρόπο που να μπορεί να συμμετέχει και ο Μικροφτερούλης (μοντέλο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων).</p>
<p>36.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Γκρέκου, Γ. (2004). <i>Ο Φοίβος ... και ο άλλος Φοίβος</i>. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα. Θέμα: Κινητική αναπηρία.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Πρόκειται για ένα παραμύθι που χρησιμοποιεί το μοντέλο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων για να δείξει την ισότητα</p>

Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: -

Περίληψη:

Παρουσιάζεται η καθημερινότητα δύο παιδιών, με το όνομα Φοίβος, μόνο που ο ένας Φοίβος έχει κινητική αναπηρία. Μέσα από την ιστορία βλέπουμε πως και τα δύο παιδιά έχουν τις ίδιες ανάγκες (πχ. να κοιμηθούν περισσότερο), τις ίδιες αδυναμίες και δυσκολίες στο σχολείο, αλλά και τις ίδιες απολαύσεις (πχ. το διάλειμμα ή το μάθημα γυμναστικής). Και στα δύο παιδιά αρέσει να τα κολακεύουν, αλλά πληγώνονται όταν κάποιος τα πειράζει, και χρειάζονται κάποιον να τα παρηγορήσει. Αντιμετωπίζουν τις ίδιες δυσκολίες στην καθημερινότητα (πχ. δύσκολη διακίνηση πάνω στο πεζοδρόμιο όταν υπάρχουν εμπόδια), έχουν τις ίδιες φοβίες (πχ. το σκοτάδι και οι κεραυνοί), αλλά και τους ίδιους στόχους, να γίνουν νικητές στους Ολυμπιακούς και Παραολυμπιακούς αγώνες. Πρόκειται για δύο παιδιά διαφορετικά, όμως τόσο ίδια, αφού πρώτα από όλα και τα δύο είναι παιδιά.

μεταξύ των παιδιών και να τονίσει πως πάνω από όλα είναι και τα δύο παιδιά που έχουν παιδικές ανάγκες. Παρά το γεγονός ότι το ένα παιδί είναι ανάπηρο, μέσα από το παραμύθι φαίνονται οι ανάγκες, οι δυσκολίες, οι δυνατότητες, οι στόχοι και τα όνειρα του που είναι τα ίδια με αυτά του μη ανάπηρου παιδιού.

37.

Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού:

Wojtowicz, J. (2007). *Τα παιδιά των λουλουδιών*. (Ε. Τραμαντζά, Μτφ.). Αθήνα: Επόμενος Σταθμός. (Πρωτότυπη έκδοση 2005).

Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση

Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: -

Περίληψη:

Ο Τριαντάφυλλος είναι ένα παιδάκι που ζούσε μαζί με την οικογένεια του στην εξοχή, πέρα μακριά από την πόλη, αφού εκεί όλοι μιλούσαν γι' αυτούς και τους θεωρούσαν παράξενους. Ο πιο παράξενος από όλους όμως ήταν ο Τριαντάφυλλος, στο κεφάλι του οποίου όποτε είχε πανσέληνο φύτευαν λουλούδια. Έτσι και στο σχολείο, ο Τριαντάφυλλος ήταν πάντα μόνος, καθώς τα άλλα παιδιά δεν τον ήθελαν για φίλο. Η μόνη που ενδιαφέρθηκε για τον Τριαντάφυλλο και ρώτησε για αυτόν ήταν η Ανθή, ένα νέο κοριτσάκι στο σχολείο, του οποίου το ένα πόδι ήταν πιο κοντό από το άλλο. Όλα τα παιδιά αγάπησαν την Ανθή και έτσι όλα τα αγόρια της ζήτησαν να τους συνοδέψει στον χορό του σχολείου. Η Ανθή όμως αρνήθηκε λόγω του προβλήματος της στο πόδι. Έτσι, ο Τριαντάφυλλος αποφάσισε να της φτιάξει ένα ζευγάρι παπούτσια με τα οποία θα μπορούσε να χορέψει. Η Ανθή χάρηκε πολύ, και τα δύο παιδιά πήγαν μαζί στον χορό. Στην επιστροφή τους ο

Ανάλυση – Μηνύματα:

Το αγόρι με διαφορετικότητα και η οικογένειά του απορρίπτονται από όλο το χωριό και είναι αναγκασμένοι να ζουν περιθωριοποιημένοι και απομονωμένοι. Μόνο το καινούριο κορίτσι αποδέχτηκε το αγόρι με διαφορετικότητα, ίσως γιατί και η ίδια ήταν διαφορετική. Τελικά οι δύο «διαφορετικοί» καταλήγουν μαζί στο τέλος, μακριά από όλους τους άλλους.

<p>Τριαντάφυλλος μίλησε στην Ανθή για τα λουλούδια που φυτρώνουν πάνω στο κεφάλι του, αλλά και η ίδια η Ανθή είπε στον Τριαντάφυλλο για το δικό της λουλούδι που φυτρώνει πίσω από το αφτί της. Από εκείνη την μέρα η Ανθή και ο Τριαντάφυλλος έγιναν οι καλύτεροι φίλοι.</p>	
<p>38.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Βαρελλά, Α. (1998). <i>Τα παπουτσάκια που λένε παραμύθια</i>. Αθήνα: Άγκυρα. Θέμα: Κινητική αναπηρία Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά ηλικίας 6 ετών και άνω. Περίληψη: Ήταν μια φορά ένας πάμφτωχος τσαγκάρης, που δεν μπορούσε να κάνει παιδιά με τη γυναίκα του, γι' αυτό στεναχωριόταν πολύ. Μια μέρα όμως, κάποιος άγνωστος άφησε έξω από την πόρτα του τσαγκάρη ένα βρέφος μέσα σε ένα καλάθι. Ο τσαγκάρης χάρηκε πολύ που επιτέλους θα είχε ένα παιδί, τον Ηλία. Από την μεγάλη του χαρά άρχισε να του φτιάχνει όλων των ειδών παπουτσάκια για να φορεί όταν μεγαλώσει. Τα χρόνια όμως περνούσαν και ο Ηλίας δεν μπορούσε να περπατήσει. Ο τσαγκάρης και η γυναίκα του λυπήθηκαν πολύ, αφού είδαν τα όνειρά τους για ένα παιδάκι που θα τρέχει και θα παίζει να καταρρέουν. Ο Ηλίας όμως, βρήκε τον τρόπο να ξεπεράσει το πρόβλημά του και να κάνει όσο γίνεται τη ζωή του ίδιου και των άλλων γύρω του πιο όμορφη. Με αφορμή τα παπούτσια που του έφτιαξε ο πατέρας του άρχισε να φτιάχνει παραμύθια. Κάθε παπούτσι που έπαιρνε στο χέρι του γινόταν ένα παραμύθι, με αποτέλεσμα τόσο ο ίδιος να αποδεχτεί την αναπηρία του, όσο και οι γονείς και οι φίλοι του.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Στο παραμύθι αυτό φαίνεται η δυσκολία των γονιών να αποδεχτούν την αναπηρία του παιδιού τους. Την αποδέχονται τελικά όταν βλέπουν με πόσο θάρρος αντιμετωπίζει το ίδιο το παιδί την αναπηρία.</p>
<p>39.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Παπαθανασοπούλου, Μ. (2006). <i>Τι κι αν είμαι ασβός;</i> (3^η εκδ.). Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη. Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Ο Ανέστης, είναι ένας ασβός, που ζει μοναχός, και είναι πολύ στεναχωρημένος που δεν τον κάνουν παρέα τα άλλα ζώα του δάσους. Έτσι, σκαρφίζεται διάφορα κόλπα για να τον προσέξουν όπως το να ντυθεί αλεπού ή λαγός. Τα άλλα ζώα όμως μυρίζονται τις πονηριές του Ανέστη, με</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Ο ήρωας προσπαθεί με κάθε τρόπο να γίνει αποδεκτός από τον υπόλοιπο κοινωνικό περίγυρο. Αυτοί όμως τον απορρίπτουν. Τελικά καταλήγει να αποκτήσει μια μοναδική φίλη, που είναι όμοια με αυτόν και επίσης περιθωριοποιημένη και απομονωμένη.</p>

<p>αποτέλεσμα να μείνει πάλι μόνος. Μια μέρα, στην προσπάθειά του να βρει φίλους συναντά έναν άλλο ασβό, την Εύα, με την οποία γίνονται φίλοι, αφού και αυτή είναι μόνη, και έτσι σύντομα το δάσος αντηχούσε από τα γέλια των δύο νέων φίλων.</p>	
<p>40.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Τακ. (2003). <i>Το άσπρο αλεπουδάκι</i>. (Κ. Οντιμπέρ, Μτφ.). Αθήνα: Σμυρνιωτάκης. (Πρωτότυπη έκδοση 2003). Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση – διαφορετικό χρώμα. Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά ηλικίας 4 – 7 ετών. Περίληψη: Η Αλεπού γέννησε έξι μικρά αλεπουδάκια, το ένα όμως ήταν διαφορετικό από τα άλλα, ήταν άσπρο. Ο Αλεπούδος, προβληματισμένος για το άσπρο αλεπουδάκι, που θα κινδυνεύει περισσότερο από τα άλλα ζώα αναζητά μια λύση για το πώς θα μπορούσε να κάνει το άσπρο αλεπουδάκι να μοιάζει με τα αδελφάκια του. Αποζητά τη συμβουλή του κυρ Μπούφου, ο οποίος λέει στον Αλεπούδο να μεταμφιέσει το άσπρο αλεπουδάκι φορώντας του ένα γούνινο παλτό από σκίουρο. Έτσι, ο Αλεπούδος προσπαθεί με διάφορους τρόπους να πιάσει ένα σκίουρο για να φτιάξει μια γούνα για το άσπρο αλεπουδάκι. Τα σκιουράκια όμως, πάντα του ξεφεύγουν. Μια μέρα αποφάσισε να τους στήσει μια παγίδα μαζί με τη γυναίκα του, αφήνοντας τα μικρά αλεπουδάκια μόνα. Αυτά αναζητώντας τους γονείς τους, ακολούθησαν τα ίχνη τους μέσα στο δάσος, όπου συνάντησαν τα σκιουράκια, με τα οποία άρχισαν να παίζουν, μέχρι που τους εντοπίζουν οι γονείς τους. Θυμώνουν, ιδιαίτερα στο άσπρο αλεπουδάκι, αφού γι' αυτό προσπαθούσαν να πιάσουν ένα σκίουρο. Το αλεπουδάκι λυπάται που το ακούει και ζητά από τον πατέρα του να μην κάνει κακό στα αλεπουδάκια, αφού για να προστατευτεί θα περπατά στο δάσος έχοντας τα αλεπουδάκια πάνω στην πλάτη του. Έτσι, το πρόβλημα με το άσπρο αλεπουδάκι επιλύθηκε, αφού οι σκίουροι προσέχουν αυτό και το αλεπουδάκι τα σκιουράκια.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Ενώ η οικογένεια αποδέχεται τη διαφορετικότητα του παιδιού της, προσπαθεί να το προστατέψει αναζητώντας τρόπους να το κάνει να φαίνεται «κανονικό». Η προσπάθεια για ομαλοποίηση γίνεται για την προστασία της σωματικής ακεραιότητας του παιδιού.</p>
<p>41.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Μάστορη, Β. (2004). <i>Το γιγαντοδαχτυλάκι του Λέανδρου</i>. Αθήνα: Μίνωας. Θέμα: Αναπηρία – Γιγαντοδαχτυλία</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Οι γονείς και ο γιατρός δεν αποδέχονται τη διαφορετικότητα του παιδιού και θέλουν να του κόψουν</p>

Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: -

Περίληψη:

Ο Λεάνδρος ήταν πολύ φρόνιμος, φρόνιμος σαν μεγάλος. Δεν έσκουζε, δεν γκρίνιαζε, δεν πείσμωνε, ούτε έκανε αταξίες ή σκανταλιές. Ήταν παράδειγμα φρονιμάδας, τόσο στο σπίτι όσο και στο σχολείο. Όταν όμως το μικρό του δαχτυλάκι έπαθε γιγαντοδαχτυλία, και μεγάλωνε μέρα με την μέρα, τα πράγματα άλλαξαν. Οι γονείς του και ο γιατρός έλεγαν πως πρέπει να το κόψουν, αλλά ο ίδιος δεν ήθελε. Το γιγαντοδαχτυλάκι του Λεάνδρου όμως, άρχισε να κάνει σκανταλιές, με αποτέλεσμα ο Λεάνδρος να μην είναι πλέον παράδειγμα φρονιμάδας, αλλά απ' την άλλη να γίνει πιο αγαπητός από τους συμμαθητές του. Η κατάσταση ξέφυγε και ο Λεάνδρος δεν μπορούσε να ελέγξει το δαχτυλάκι του, και έτσι αποφάσισε να πάει στον γιατρό για να το κόψουν. Προς έκπληξη όλων όμως το δαχτυλάκι άρχισε να μικραίνει μόνο του, χωρίς να χρειάζεται να κοπεί. Ο Λεάνδρος και η οικογένεια του χάρηκαν, όμως περισσότερο χάρηκαν που ο Λεάνδρος συμπεριφερόταν σαν παιδί και όχι σαν μεγάλος, αφού τις ζαβολιές τελικά τις έκανε ο ίδιος και όχι το γιγαντοδαχτυλάκι.

το δαχτυλάκι. Τελικά αυτό δεν είναι απαραίτητο, καθώς εκ του μαγικού, το δαχτυλάκι μικραίνει και επέρχεται ομαλοποίηση (ιατρικό μοντέλο).

42.

Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού:

Cave, K. (2008). *Το Κάτι Άλλο* (6^η εκδ.). (P. Τουρκολιά – Κυδωνιέως, Μτφ.). Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη. (Πρωτότυπη έκδοση 1994).

Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση

Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: -

Περίληψη:

Το Κάτι Άλλο προσπαθεί με κάθε τρόπο να μοιάζει στους άλλους. Αλλά ότι και αν κάνει το μόνο που καταφέρνει είναι να δείξει πόσο διαφέρει από αυτούς. Τότε εμφανίζεται το Κατιτί και του ζητάει να γίνουν φίλοι. Αλλά το Κάτι Άλλο δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι το Κατιτί του μοιάζει σε κάτι. Έτσι, αρχικά το διώχνει. Όταν όμως αντιλαμβάνεται το λάθος που κάνει, καλεί το Κατιτί να έρθει πίσω, γιατί δεν τον νοιάζει καθόλου που δεν είναι οι ίδιοι. Έτσι, από αυτή τη μέρα τα δύο πλασματάκια έγιναν φίλοι, και όταν τους χτύπησε την πόρτα ένα άλλο πλασματάκι εντελώς αλλιώτικο από αυτά, δεν τους ένοιαξε που ήταν διαφορετικό, απλά στριμώχτηκαν λίγο στην πολυθρόνα και του έκαναν χώρο να κάτσει και αυτό μαζί τους.

Ανάλυση – Μηνύματα:

Η φιγούρα με διαφορετικότητα απορρίπτεται από τον κοινωνικό περίγυρο επειδή είναι «κάτι άλλο» και δεν μοιάζει στους υπόλοιπους. Έτσι, και αυτή με τη σειρά της απορρίπτει το Κατιτί, αφού και αυτό διαφορετικό είναι. Μετά όμως αντιλαμβάνεται το λάθος της και τη σημασία της αποδοχής και της φιλίας. Τελικά τα τρία περιθωριοποιημένα πλασματάκια καταλήγουν να είναι μαζί.

<p>43.</p> <p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Ματσούκα, Β. (2006). <i>Το λουλούδι που λεγόταν Αρλεκίνος</i>. Αθήνα: Πορτοκάλι.</p> <p>Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση - διαφορετικό χρώμα</p> <p>Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά ηλικίας 4 – 8 ετών.</p> <p>Περίληψη: Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα κάμπο μακρινό φύτεψε ένα παράξενο λουλούδι. Πολύχρωμο, διαφορετικό, μοναδικό. Τα άλλα λουλούδια το έβγαλαν Αρλεκίνο, γιατί θύμιζε καρναβάλι. Ούτε το ήθελαν για φίλο τους, και οι μέλισσες δεν έρχονταν σε αυτόν να πιούν τον χυμό του. Έτσι, ο Αρλεκίνος ήταν ολομόναχος και στεναχωρημένος που δεν είχε φίλους. Μόνο τα αστεράκια του ουρανού ήταν παρηγοριά στη θλίψη του, αφού του έλεγαν πόσο όμορφος ήταν. Όμως τα πράγματα δεν έμειναν για πολύ έτσι, αφού όταν ήρθε στον κάμπο η βασίλισσα των μελισσών, αυτή διάλεξε τον Αρλεκίνο για να πει από τον χυμό του, με αποτέλεσμα όλα τα άλλα λουλούδια και μέλισσες του κάμπου να αποδεχθούν τον Αρλεκίνο και να τον θέλουν για φίλο.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Ο ήρωας με διαφορετικότητα απορρίπτεται από τους υπόλοιπους και κανείς δεν τον θέλει για φίλο. Η αποδοχή επέρχεται όταν η βασίλισσα των μελισσών επιλέγει αυτόν για να πει από τον χυμό του, αποδεικνύοντας πόσο σπουδαίο λουλούδι είναι.</p>
<p>44.</p> <p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Φτιάκα, Ε. (2005). <i>Το μικρό χωριό στο βουνό όπου τα παιδιά δε χαμογελούσαν ποτέ</i>. Αθήνα: Ταξιδευτής.</p> <p>Θέμα: Ενιαία Εκπαίδευση</p> <p>Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: -</p> <p>Περίληψη: Στην κορυφή ενός μεγάλου βουνού, υπήρχε ένα χωριό, το οποίο ήταν γνωστό για δύο λόγους. Πρώτο γιατί έδινε ιδιαίτερη προσοχή στην εκπαίδευση των παιδιών του, με αποτέλεσμα να φτιάξουν για το κάθε παιδί ένα σχολείο που ήταν ειδικό για την περίπτωσή του, ώστε να εξυπηρετούνται οι ανάγκες του κάθε παιδιού. Και δεύτερο γιατί τα παιδιά σε αυτό το χωριό δε χαμογελούσαν ποτέ. Αυτό όμως τους προβλημάτιζε πολύ, γι' αυτό αποφάσισαν να φέρουν στο χωριό μια σοφή δασκάλα που θα τους έλυne το πρόβλημα. Η εισήγηση της δασκάλας ήταν να κλείσουν όλα τα διαφορετικά σχολεία του χωριού, και να φτιάξουν ένα μεγάλο σχολείο, όπου θα μπορούσαν να φοιτούν όλα τα παιδιά μαζί, ώστε να χαμογελάσουν ξανά. Οι κάτοικοι του χωριού</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Μέσα από το παραμύθι παρουσιάζονται οι έννοιες του ειδικού και του ενιαίου σχολείου, τονίζοντας τη σημασία που έχει για τα παιδιά το ενιαίο σχολείο. Ένα σχολείο όπου θα ικανοποιούνται οι ανάγκες του κάθε παιδιού, αλλά παράλληλα θα έχει και φίλους να συναναστρέφεται. Έτσι, θα ικανοποιούνται οι ανάγκες του κάθε παιδιού και το κάθε παιδί απολαμβάνει ίσα δικαιώματα (μοντέλο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων).</p>

<p>προβληματίστηκαν πολύ για αυτή την εισήγηση, όμως αποφάσισαν να την ακολουθήσουν. Παρά τις δυσκολίες που συνάντησαν, τα παιδιά τώρα όχι μόνο χαμογελούσαν, αλλά ξεκαρδίζονταν στα γέλια. Οι γονείς και οι δάσκαλοι έμειναν άφωνοι, όμως συνειδητοποίησαν ότι ένα παιδί έχει πρώτα παιδικές ανάγκες που πρέπει να ικανοποιηθούν και μετά ειδικές ανάγκες.</p>	
<p>45. Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Κυρίτση – Τζιώτη, Ι. (2004). <i>Το σπασμένο χέρι του Νίνο</i>. Αθήνα: Μικρή Μίλητος. Θέμα: Προσωρινή σωματική αναπηρία Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: Για παιδιά ηλικίας 3 – 7 ετών. Περίληψη: Ο Νίνο, ο μικρός κλόουν του τσίρκου έχει σπάσει το χέρι του. Είναι πολύ λυπημένος, όχι μόνο που δεν μπορεί να συμμετέχει στην παράσταση, αλλά και γιατί πολλά πράγματα που προηγουμένως μπορούσε να κάνει μόνος και εύκολα, τώρα δυσκολεύεται. Οι αγαπημένοι του φίλοι όμως, δεν τον αφήνουν έτσι, και ακόμα και με σπασμένο χέρι τον βάζουν να συμμετάσχει στην παράσταση, δείχνοντας του ότι ακόμα και με σπασμένο χέρι μπορεί να είναι ευτυχισμένος και να περνά όμορφα.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Το ίδιο το άτομο δεν αποδέχεται την αναπηρία του, παρά το γεγονός ότι είναι προσωρινή. Οι φίλοι του, που αποδέχονται την κατάστασή του, προσπαθούν να του φτιάξουν τη διάθεση, δείχνοντάς του πως παρά την αναπηρία μπορεί να είναι ευτυχισμένος και να περνά όμορφα.</p>
<p>46. Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Νέζη, Ν. (2007). <i>Τρίχες</i>. Αθήνα: Καλειδοσκόπιο. Θέμα: Αλωπεκίαση Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Για πέντε ολόκληρα χρόνια όλα ήταν φυσιολογικά. Ξαφνικά, σε μια μόνο μέρα, αλλάζουν τα πάντα. Ο Δημήτρης χάνει όλα του τα μαλλιά, εξαιτίας μιας αρρώστιας, της αλωπεκίασης. Στην αρχή στεναχωριέται πολύ και εύχεται να μεγαλώσουν ξανά τα μαλλιά του. Βλέπει τον κόσμο και τους συμμαθητές να του συμπεριφέρονται διαφορετικά και να τον κοιτάζουν περίεργα. Σταδιακά, όταν κατάλαβε ότι δεν θα μεγαλώσουν ξανά τα μαλλιά του, άρχισε να φορά καπελάκια στο σχολείο για να κρύβεται. Όταν οι γονείς του, του χάρισαν ένα αδελφάκι, ευχήθηκε να μην του μοιάσει. Οι γονείς του όμως, του θύμωσαν, εξηγώντας του πως δεν αγαπάμε κάποιον για την</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Το ίδιο το άτομο με αναπηρία δεν αποδέχεται τη διαφορετικότητά του και ντρέπεται για αυτή, λόγω της στάσης του κοινωνικού περιγύρου που τον απορρίπτει. Έτσι, απομονώνεται, μέχρι που έχει μια εποικοδομητική συζήτηση με τους γονείς του, οι οποίοι τον βοηθούν να αντιληφθεί ότι σημασία δεν έχει η εξωτερική εμφάνιση, αλλά η «εσωτερική εμφάνιση».</p>

<p>εξωτερική του εμφάνιση, αλλά γι' αυτό που πραγματικά είναι. Ο Δημήτρης προβληματίστηκε αρκετά και την επόμενη μέρα, αντιμετωπίζοντας την κατάσταση του με χιούμορ πήγε στο σχολείο χωρίς καπελάκι.</p>	
<p>47.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Φιλίππου, Μ. (2010). <i>Των δράκων τα καμώματα...</i>. Λευκωσία: Πάργα. Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση – διαφορετικό χρώμα Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Η γέννηση του μικρού Δρακή φέρνει τα πάνω κάτω στη Δρακοχώρα. Ο διάδοχος του βασιλιά δεν μοιάζει με τα άλλα δρακάκια, είναι μωβ, και αντί φωτιά βγάζει λουλούδια από τα ρουθούνια του. Όλοι τον αποφεύγουν και τον κοροϊδεύουν. Μια μέρα ξεσπά πόλεμος ανάμεσα στη Δρακοχώρα και τη γειτονική Φιδούπολη. Σύμφωνα με το μάγο της φυλής, η μόνη ελπίδα που έχουν οι δράκοι να κερδίσουν τον πόλεμο είναι εάν φύγει ο Δρακής από την πόλη. Ο Δρακής ακούγοντας την προφητεία του μάγου φεύγει από την πόλη, όμως προσπαθεί να βρει τρόπους να βοηθήσει τη χώρα του. Θυμάται ότι αιώνιος εχθρός των φιδιών είναι οι γάτες. Έτσι, ζητά βοήθεια από το Γατοβασιλιά, και μαζί επιστρέφουν στη Δρακοχώρα να αντιμετωπίσουν τα φίδια. Σε μια από τις τελευταίες μάχες, ο Δρακής σώζει τη ζωή του Γατοβασιλιά, με αποτέλεσμα να κερδίσουν τη μάχη οι γάτες, να φύγουν τα φίδια από τη Δρακοχώρα και να αναδειχτεί ο Δρακής ήρωας, και έτσι όλοι να είναι πλέον περήφανοι για αυτόν.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Ο ήρωας με διαφορετικότητα απορρίπτεται από τον κοινωνικό περίγυρο. Αναγκάζεται μάλιστα να φύγει από τη χώρα του, για να τη σώσει. Τελικά, όταν χάρη σε αυτόν η χώρα του σώθηκε από τα φίδια, και παράλληλα έσωσε τη ζωή του Γατοβασιλιά, ο Δρακής γίνεται αποδεκτός από τους άλλους δράκους. Όλοι είναι περήφανοι για αυτόν και τον ανακηρύσσουν ήρωα.</p>
<p>48.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Μαντά – Λαζάρου, Ε. (2006). <i>Φίλε μου εγώ δεν είμαι σαν και σένα. Το γράμμα ενός μοναχικού παιδιού</i>. Λευκωσία: Χρ. Νικολάου & Υιοί. Θέμα: Αναπηρία – Σύνδρομο Down Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Πρόκειται για ένα γράμμα που γράφει ένα παιδί με σύνδρομο Down, προς τον υπόλοιπο κόσμο με σκοπό να τον καταλάβουν. Μέσα από διάφορες εμπειρίες που έζησε, περιγράφει τον εαυτό του, τα</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Μέσα από το γράμμα αυτού του παιδιού παρουσιάζεται ο τρόπος που σκέφτονται τα παιδιά με σύνδρομο Down, ώστε να τα καταλάβει κανείς καλύτερα. Παρουσιάζεται ο τρόπος που συμπεριφέρονται οι άλλοι σε αυτά τα παιδιά (ιατρικό μοντέλο), αλλά και πως θα ήθελαν τα ίδια τα άτομα με σύνδρομο Down να τους συμπεριφέρονται. Απώτερος σκοπός είναι να διεκδικήσει την ισότητα για</p>

<p>συναισθήματά του, τις αδυναμίες και τις ιδιαιτερότητές του. Εξηγά στους άλλους πως σκέφτεται, με σκοπό να μην τον παρεξηγούν, καθώς δηλώνει την ανάγκη του ότι θέλει να του συμπεριφέρονται φυσιολογικά, χωρίς να τον θαυμάζουν, αλλά ούτε και να τον λυπούνται. Επίσης, εξηγά στους άλλους τι να κάνουν όταν τους ενοχλεί η συμπεριφορά του, μέσα από διάφορα παραδείγματα, αλλά και τι να μην κάνουν οι άλλοι, ώστε να μην ενοχλείται ο ίδιος. Κλείνει το γράμμα του αναφέροντας ότι σκοπός του ήταν να δείξει πόσο διαφορετικός είναι, αλλά και πόσο όμοιος με τον καθένα από μας, και το μόνο που θέλει είναι οι άλλοι να τον καταλαβαίνουν και να του δώσουν μια θέση στη ζωή τους.</p>	<p>αυτά τα παιδιά, τα οποία δικαιούνται να απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα με όλα τα παιδιά, παρά τη διαφορετικότητά τους.</p>
<p>49.</p>	
<p>Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού: Αλεξοπούλου – Πετράκη, Φ. (2005). <i>Φίλοι; ... φως φανάρι</i> (2^η εκδ.). Αθήνα: Παπαδόπουλος. Θέμα: Αναπηρία - Κώφωση Ηλικία παιδιών που αποτελείται σύμφωνα με τον εκδότη: - Περίληψη: Κάθε πρωί, στο δρόμο για το σχολείο, δύο σχολικά λεωφορεία συναντιούνται στα φώτα της τροχαίας. Ένα αγοράκι από το ένα σχολικό, ο Γιώργος, χαιρετά μια μέρα ένα κοριτσάκι από το άλλο σχολικό, την Ισμήνη. Καθώς περνούν οι μέρες, τα δύο παιδιά αναπτύσσουν μια φιλία μέσα από τα παράθυρα των σχολικών λεωφορείων. Χαιρετούνται, επικοινωνούν με ζωγραφιές που φτιάχνει ο ένας για τον άλλο, και γράφουν σημειώσεις με το όνομά τους. Με τον καιρό τα δύο παιδιά γίνονται φίλοι και ανυπομονούν κάθε μέρα να μπουν στο σχολικό, να γίνει κόκκινο το φανάρι για να συναντηθούν. Μια μέρα, το σχολείο στο οποίο πηγαίνει η Ισμήνη, πάει επίσκεψη στο μουσείο Φυσικής Ιστορίας. Η Ισμήνη βαριέται πολύ, όμως φτάνοντας εκεί ενθουσιάζεται, γιατί βλέπει το σχολικό του Γιώργου να είναι επίσης σταθμευμένο έξω από το μουσείο. Η Ισμήνη χαίρεται, γιατί θα συναντήσει επιτέλους τον Γιώργο από κοντά, έτσι μπαίνοντας στο μουσείο αναζητά τον φίλο της. Ξαφνικά τον βλέπει μαζί με άλλα παιδιά, να στέκονται γύρω από έναν δάσκαλο ο οποίος τους μιλά στην νοηματική. Τα παιδιά, ανάμεσά τους και ο Γιώργος είναι ο κωφά. Αυτό όμως, δεν εμπόδισε τα παιδιά να ορμήσει ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, ευτυχισμένοι που επιτέλους συναντήθηκαν.</p>	<p>Ανάλυση – Μηνύματα: Μια φιλία αναπτύσσεται ανάμεσα σε δύο παιδιά, μέσα από το παράθυρο του σχολικού λεωφορείου. Όταν τελικά συναντιούνται από κοντά, αποδεικνύεται ότι το αγόρι είναι κωφό. Παρόλα αυτά, τα δύο παιδιά δηλώνουν καλύτεροι φίλοι. Αναδεικνύεται και το μοντέλο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καθώς και τα κωφά παιδιά πηγαίνουν στο μουσείο με τον δάσκαλο νοηματικής, και οι υπόλοιποι κάνουν ησυχία, σεβόμενοι τα παιδιά με μερική ακοή.</p>
<p>50.</p>	

Βιβλιογραφική Αναφορά Παραμυθιού:

Τριανταφύλλου, Θ. (2004). *Ψηλογίγαντες και Κοντονάνοι* (1^η εκδ.). Αθήνα: Εκδόσεις Καστανιώτη.

Θέμα: Διαφορετική εμφάνιση

Ηλικία παιδιών που αποτείνεται σύμφωνα με τον εκδότη: -

Περίληψη:

Κάπου εκεί που τελειώνουν οι κήποι της Γης κι αρχίζουν οι καταρράκτες του ουρανού υπήρχαν δύο νησιά. Στο ένα νησί ζούσαν οι Γκουζμάνοι, πλούσιοι άνθρωποι που ήθελαν να μαζεύουν ολοένα και πιο πολλά λεφτά, και στο άλλο οι Ψηλογίγαντες και οι Κοντονάνοι. Ήταν δύο αγαπημένες φυλές που το πρωί ασχολούταν ο καθένας με τις δουλειές του και το βράδυ γλεντούσαν όλοι μαζί. Έτσι, και τα παιδιά των δύο φυλών έπαιζαν όλα μαζί. Μια μέρα όμως, οι Γκουζμάνοι έκοψαν τα δίκτυα των Ψηλογιγάντων για να παίρνουν αυτοί όλο το ψάρι, ρίχνοντας το φταίξιμο στους Κοντονάνους, με αποτέλεσμα να ξεσπάσει πόλεμος ανάμεσα στις δύο φυλές. Περισσότερο από αυτή την κατάσταση στεναχωρήθηκαν τα παιδιά, τα οποία με ένα κόλπο κατάφεραν να κάνουν τους γονείς τους να σταματήσουν τον πόλεμο και να καταλάβουν πώς όλο αυτό ήταν κόλπο των Γκουζμάνων. Έτσι, οι δύο φυλές συμφιλιώθηκαν και η ζωή ξαναβρήκε τον παλιό της ρυθμό.

Ανάλυση – Μηνύματα:

Στο συγκεκριμένο παραμύθι, οι δύο διαφορετικές φυλές ζουν μαζί ειρηνικά, αποδεχόμενη η μια φυλή την άλλη, μακριά από του «φυσιολογικούς» ανθρώπους. Παρά την προσπάθεια των ανθρώπων, που δεν αποδέχονται τις δύο φυλές, να δημιουργήσουν ίντριγκες μεταξύ τους, οι δύο φυλές τα καταφέρνουν και παραμένουν συμφιλιωμένες.